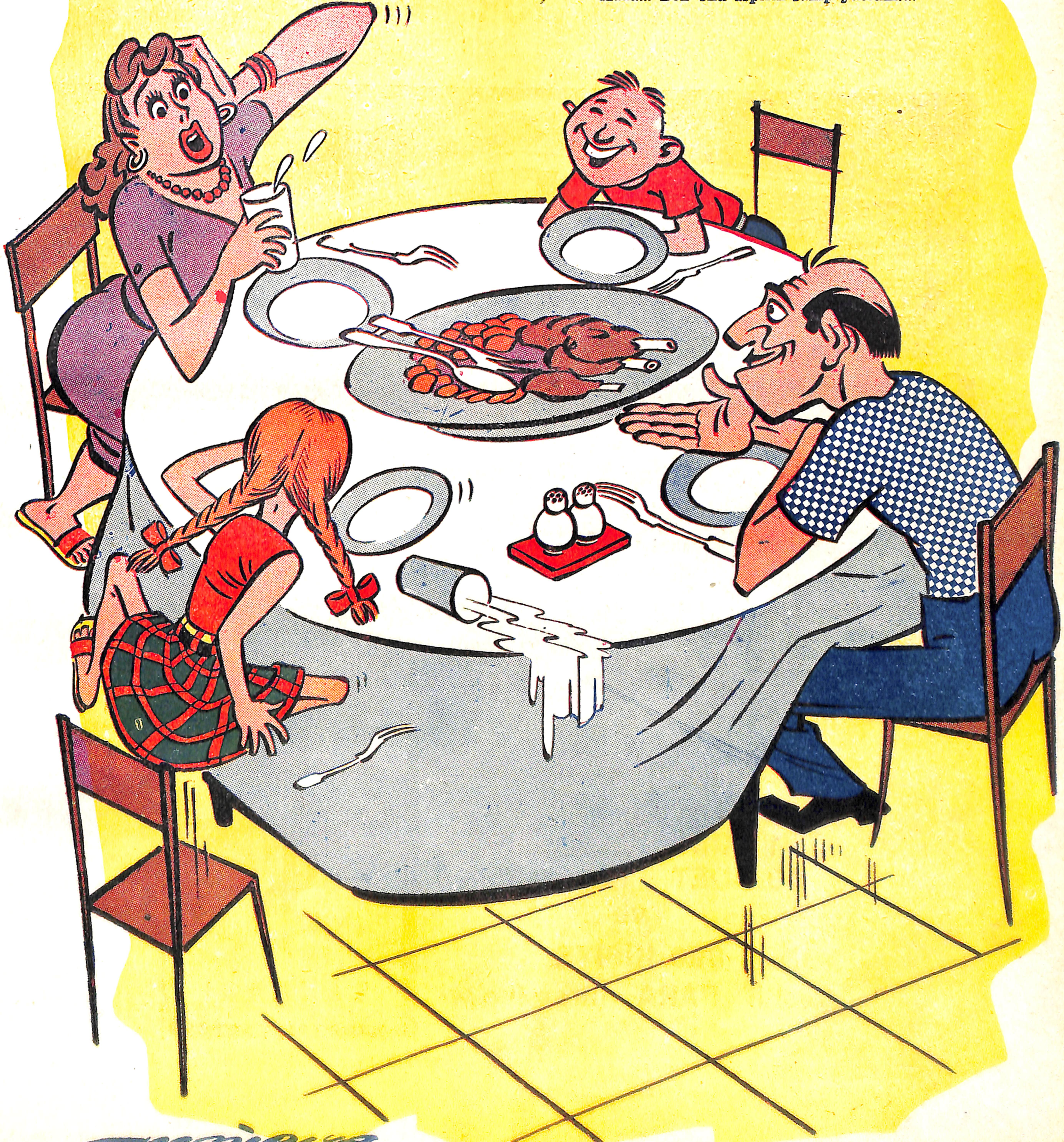
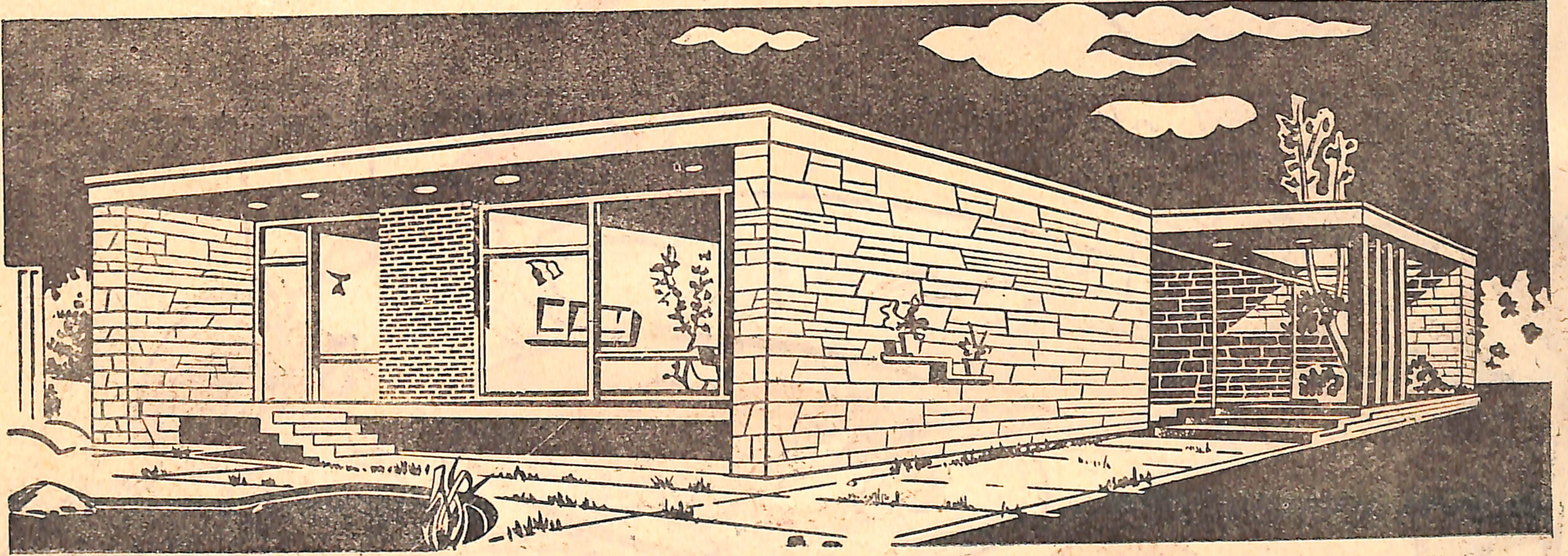
Akbaba



— Hanım, benim ekmeğim ne oldu?..
— Aaaa... Ben onu aspirin sanıp yuttum!...

TARABYADA ARSA VE EV SAHİBİ OLMAK NE KADAR GÜÇTÜR !



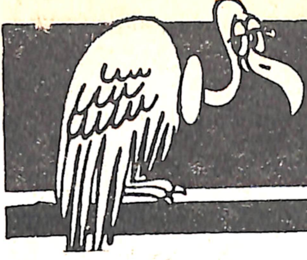
FAAL d - 352

Halbuki Türkiye İş Bankasında asgari 150 liralık hesabı olanlar 23 Ağustos Çekilişinde Tarabyanın meşhur "BÜLBÜL YUVASINDA"ki „ zarif, rahat ve kıymetli dinlenme evlerinden birini kazanabilirler. Dinlenme evlerinde: yerli dolaplı bir yatak odası, şömineli misafir ve yemek salonu, geniş bir hol, banyo, mutfak ve her türlü konfor mevcuttur.

ayrıca
1 ADET 20.000 LİRA
1 ADET 10.000 LİRA
40 ADET 1.000 LİRA
ve
890 KİŞİYE
Çeşitli PARA İkramiyeleri



paranızın... istikbalinizin emniyeti



Akbaba siyasî mizah gazetesi

Diyarbakır

AMERİKA, artık Amerika'ya gitmiyenler için bile meçhul değildir. Onu, kaç yıldır oturduğumuz koltukta seyrediyoruz. Fransız kültürü ile yetişmiş insanlar bilirim, Paris'i, bir Paris'li kadar tanırlar.

Ben de böyle, memleketimin bir köşesini, Dıyarbakır'ı görmeden görmüş, beşiğim orada sallanmış, gençliğim orada rüzgârlanmış, cedlerim o topraklara gömülmüş gibi, görmeden severim...

Yook, beyhude değildir bu sevgi: Beşiğim o topraklarda sallanmadı ama, düşüncelerim, duygularım, varım yoğum, Diyarbakır'dan çok feyz aldı.

Mütarekenin kasırga adamı Süleyman Nazif Diyarbakır'lıdır.

Gönlüm benim oldukça bu iymanla beraber,
Üçyüz sene, dörtyüz sene, beşyüz sene bekler!

Mısralarını, Malta zindanında o söylemişti. Zaman zaman, bir sevgili yüz görünce dudaklarımızda doğuveren şu beyit de onundur:

Gel ey vürudunu bir ömr içinde beklediğim,
Bir âşinâ-yi hayâliye ihtiyacım var!

Abdullah Cevdet Diyarbakır'lıydı: İrticaa karşı savaşan ilk lâikler bayrağını İctihat sahibi...

Bin kalb olurum da okla mecruh,
Bir kalbe nişan alan ok olmam!

Mısralarının şairi Abdullah Cevdet!

Faik Âli Diyarbakırlıdır:

Uçar kartallar etrafında kürsî-i temâşâmın!

Mısraiyle, başı, Hâmid'in ayaklarına değen şair Faik Âli...

Ziya Gök Alp Diyarbakırlıydı... Fikir adamı, sanat adamı, ideal adamı, bütün cepheleriyle büyük Ziya Gökalp...

İnkılâplarımızın ilk hasretini onun kaleminden dinlemiştik:

Bir ülke ki, camiinde türkçe ezan okunur,
Köylü anlar mânasını namazdaki duanın...

Dil inkılâbı için en doğru yolu gösteren de oydu:

Lisanda sayılır öz,
Hekesin bildiği söz!

Ve nihayet daha dün, en ışıltılı yaşında kara toprağa düşen Cahit Sıtkı... Son neslin sultan-üşşuarâsı Cahit Sıtkı Tarancı da Diyarbakırlıdır. Şiirlerinde yalnızlığı, iç acısını, ve ölümü en iyi anlatan şair:

Neylersin, ölüm herkesin başında,
Uyudun, uyanmadın olacak.
Kimbilir nerde, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak.
Taht misâli o musalla taşında.

Şimdi, günler var, haftalar var, aylar var ki, hangi gazeteyi açsam, Diyarbakır, karşıma, ya ucundan kan damlayan bir bıçak, ya namlusundan barut tüten bir tabanca ile çıkıyor. Telgrafların, Diyarbakır'dan verdikleri tek haber budur: Diyarbakır'da bir adam öldürüldü!.. Diyarbakır'da bir kaatil yakalandı!.. Diyarbakır'da bir cinayet işlendi!

Süleyman Nazif'lerin, Abdullah Cevdetlerin, Faik Âli'lerin, Ziya Gök Alp'lerin, Cahit Sıtkı'ların vatanı, duygularımızın ve düşüncelerimizin velinimeti Diyarbakır, sana ne oldu?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Terkos, günde bir saat su veriyor.. (Gazeteler)



Dilenci — Allah rızası için, bir yudum su!..

ALAYLAR



OLAYLAR



Hileli mallar

İSTANBUL Belediyesi beş aydanberi piyasadan topladığı hileli mallardan birer örnek alıp bir müze yapmış. Bizim en zengin müzemiz, bu hileli mallar müzesi olacaktır sanırız. Beş ay değil, hele aradan beş yıl geçsin, bakalım hileli, bozuk malları koyacak yer bulabilirler mi? Hileli, bozuk mallar arasına bir de bizim demokrasimizi de koyarlarsa, işte o zaman «vatan sathı» nı bozuk mallar müzesi yapsak yine az gelir.

Bizdeki bu bozuk mal işi de Hocanın «buna değmiş, buna değmemiş» hikâyesine benzer. Dün bozuk diye beğenmediğimiz malları, bugün «aman onlar ne iyi, ne temiz mallardı» diye arıyoruz. Yarın da, bugün bozuk, hileli bulduklarımızı «ne halis mallardı» diye arıyacağız. Bu bakımdan belediyenin müzesi iki defa değerlenecek; müzeyi gezenler:

— Biz eskiden şu mis gibi mallara bozuk diyormuşuz, diye şaşacaklar.

Bize kalırsa, bu bozuk, hileli malları piyasadan toplamak, altından kalkılır iş değildir, koyacak yer bulamayız. En iyisi, piyasadan bozuk ve hileli olmayan malları toplasınlar. Asıl müzelik olan bunlardır. Ama onu da bulabilirlerse...



Apışarası

LEVANT adında bir ada varmış. Bu adada insanlar çırılçıplak gezerlermiş.

Hani ermeni madam, tramvayda kendini sıkıştıran adama:

— Hayvan! diye bağırmış da, adam sırıtınca:

— Ne güloorsun? Hayvan deđik ise kanarya agnama... Düpedüz eşek deorum!.. Diye bağırmış.

Çırılçıplak dedikse, bikini mayolu, donlu, pabuçlu anlamayın, anadan doğma, babadan olma çıplak...

Önce Tercüman gazetesi bu çıplaklar adasından bir röportaj yaptı. Adadan resimler, yazılar yayınladı. Doğrusu, bu çıplaklar röportajı güme gitmediyse de büyük ilgi toplamadı.

Derken arkadan, bu sefer büyük gürültüler, patırdılarla Zafer gazetesinin İstanbul sayısı sayılan Havadis gazetesi, çıplaklar adasından röportaja başladı. İşte bu adadaki çırılçıplakların resimleri gazetede çıkmaya başladı. Havadis'in satışının arttığını sanırız.

Anadan doğma kadın resimleri, iki memelerinin, bir de apışaralarının üstünde iki küçük lekeyle Havadis'te çıkadursun, bir de baktık, Tercüman gazetesi de o resimleri aldığı gibi sayfalarına koymamış mı?.. «Bu nasıl iş?» diye şaşırdık. Havadis için çıplaklar adasında resimler çeken fotoğrafçı, aynı resimleri hem Havadis'e, hem de Tercüman'a mı vermiş?

Hayır, meğer işin içinde iş varmış: Memlekete girmesi yasak edilen çıplaklar albumunu ele geçiren Havadis, fotoğrafçımızın çektiği özel fotoğraflar diye, bu albumdan kestiği resimleri, ha babam gazetelerde basıyormuş!

Cumhuriyet'in «Kendi Kendimizi tenkit» sütununda bu konuya şöyle dokunmuşlar:

«Bir başka gazetenin (hususî fotoğrafçı gönderip aldırdık) dediği çıplak kadın resimlerinin bir Fransızca kitaptan aktarıldığını ortaya koyması dahi bu iptilâyı frenliyemiyordu. Artık hiç bir şey den fütur getirmiyorlardı.»

Yazar, fıkrayı şu soru ile bitiriyor: «Bu apışarası sarhoşluğundan ne zaman ayılacağız?»

Bu sorunun cevabını verse verse, yine Havadis verebilir: Malûm ya, iktidar onun elinde!



Naylon

FERAHLIK olduğunu şimdi anladım. Gazetede haber şöyleydi: «Naylon çorap piyasasında son zamanlarda iptidai mad de getirilmesi üzerine büyük bir ferahlık müşahede edilmektedir.»

Haberi okuyunca, derin bir ooh çektim. Şu yokmuş, bu yokmuş, geç onları, ben anlamam. Naylon çorabımız var ya sen ona bak. Düşünün bir de her şeyimiz olsaydı da naylon çorabımız olmasaydı, o zaman ne yapardık?

Naylon çoraplarımız kendimize yettikten başka, memleketlere de ihraca başlamışız. Şimdi bekleyin, pek yakında duyarız:

— Naylon çorap istihsalinde dünyada ikinci geliyoruz.

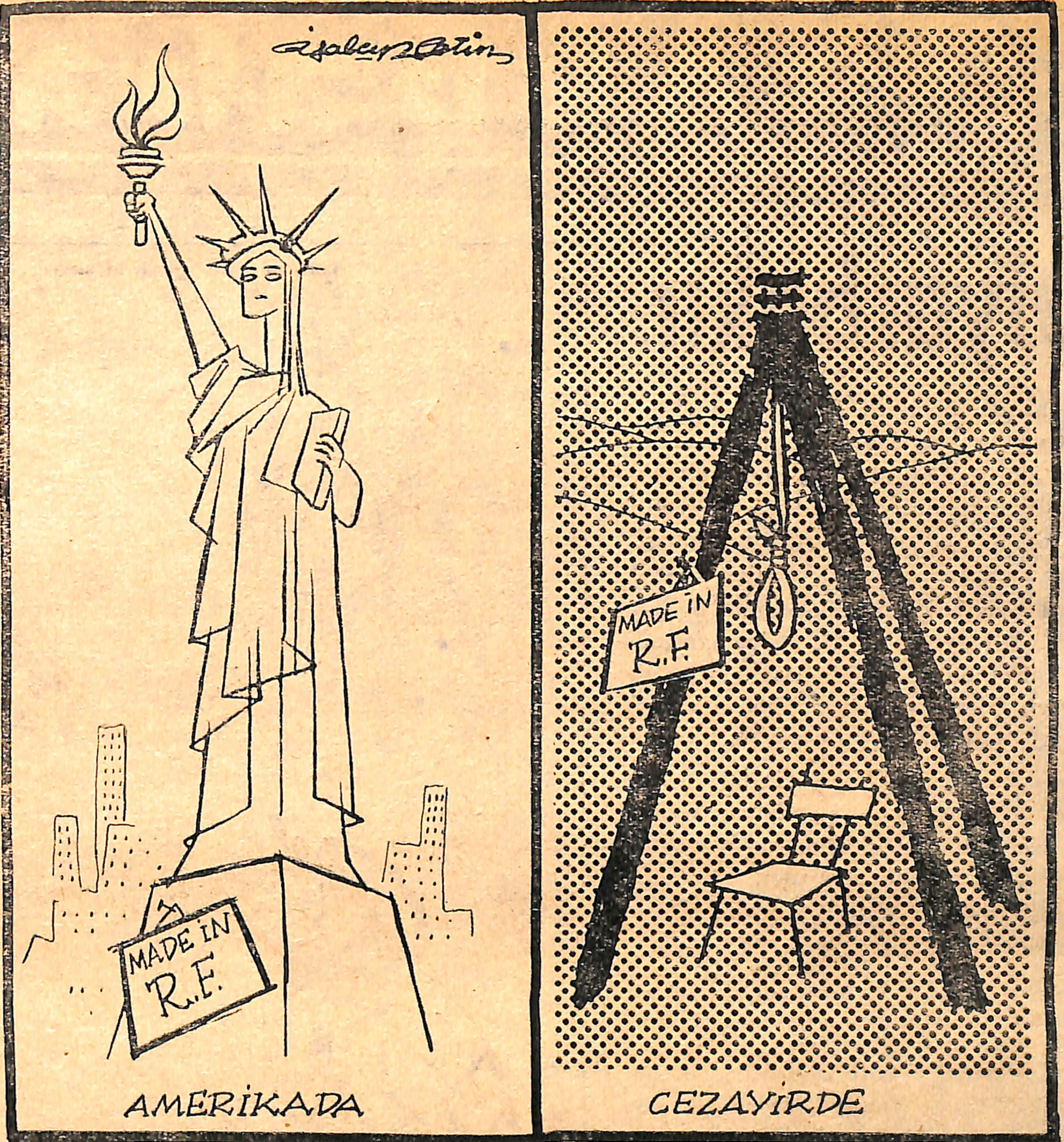
Arkasından ne olacağı da bellidir. Ertesi yıl, naylon oçrap buhranı başlar. Tanrı göstermesin, naylon çorap olmaması, yedek parça yoğluğuna da benzemez.



Sarhoşluk

GÖRMEDİK, bilmiyoruz, başımızdan geçmedi ama, bilengörenden duyduk, iktidar sarhoşluğu hiç bir sarhoşluğa benzemezmiş. Yalnız iktidar sarhoşluğunun bir iyiliği var, o içkiden içenler içtikçe içiyorlar, hiç pes diyen yok. Oysa bütün öbür içkilerin bir yerde sonu geliyor. İçmekte daha çok direnenler çatlayıveriyorlar. Gönen'de bir vatandaş elli şişe bira içerim diye bir tarlasına bahse girmiş. Otuz yedinci şişede çatlamış. Gazete. «... ve tarlayı kaybetmiştir» diyor. Tarlanın lâfı mı olur, adam hayatını kaybetmiş.

Siz şimdiye kadar iktidar sarhoşlarından içe içe çatlayıp da, koltuğunu kaybedeni gördünüz mü? Sarhoşluğun içinde yine en iyisi iktidar sarhoşluğu...



Fransız sanatı!..



göz ucu ile Avrupa

REKLÂM!

ALMANYA'da reklâm, yalnız söz, yalnız çizgi, yalnız renk, yalnız musiki ve yalnız beyaz perde değildir.

Şüphesiz en yeni vecizenin altında bir firmanın adını okuyorsunuz. Şüphesiz en zarif fırçalar onun hizmetinde. Şüphesiz en sevilen sesler onun türküsünü çağırıyor. Radyoda en baygın türkünün, en neşeli skeç'in arkasından ya bir otel, ya bir pavyon, ya bir kompozto, ya bir sabun, ya bir kitap ismi işitiyorsunuz.

Ama hepsi bukadar mı?.. Hayınır... Almanya'da reklâm madde olmuş, fayda olmuştur: Veriliyor, alınıyor. yeniliyor, içiliyor.

Traş bıçağı aldığım bir mağaza, bana, küçük paketimle beraber bir tüp de traş sabunu verdi: Yeni bir markanın reklâmı!

Ertesi sabah, yüzümde tatlı bir bahar kokusu ile bembeyaz köpükler kabarınca, otelden çıkar çıkmaz, ilk işim bu sabundan almak oldu.

Gece bir sinemaya gittik. Haaa, burada sinemalar yemişçi dükkânı değil: Beyaz perdede en körpe Alman kızı çırçıplak soyunsa, ne ıslık var, ne öpücük var, ne de «İyi muz» satan!.. On dakikalık perde arasında ışıklar yanınca, bir demet güzel, ellerinde zarif sepetlerle seyirciler içine serpildiler:

Herkese ayrı ayrı ve çifter çifter teşekkürlerle yakanıza takacağınız kadar şık, minimini yeşil şişeler dağıtıldı: Yaz günlerinde ter kokusuna karşı yeni bir losyon!

Gece, otele dönünce başucumda bir kese buldum: İpek yumuşaklığında bir kâğıda en tatlı renkler yaldızla karışarak işlenmiş. İçinde ne var biliyor musunuz?.. Bir çikulata!.. Ağzımda yedi dağın çiçekleri eridi... Gündüz olsa, kapıdan fırlar, bir kutu alır, bütün lezzetini eme eme, bütün tadını sin dire sindire yerdim...

Bu ikramı bir defalık sanmayınız: İpek torba içinde bir çikulata, her akşam, her odada, uzanacak eli bekliyor!

Ya mektup kâğıtları, ya zarflar... Çeşitli boylar ve birbirinden baygın, asil renklerle deste deste yazı masasının üstünde... Bu kâğıtlar, otel idaresi için gider değil, gelir kaynağıdır: Hepsinin altında ince bir ilân şeridi var: Bir banka, bir gazino, bir moda mağazası, hattâ rulet, bakara oynanan bir kumar salonu...

Reklâmcılık, Almanyada, halka dağıttığı hediyelerle bir ucuzluk müessesesi olmuştur dersem şaşmayınız.

Yusuf Ziya ORTAÇ

●

Mazeret

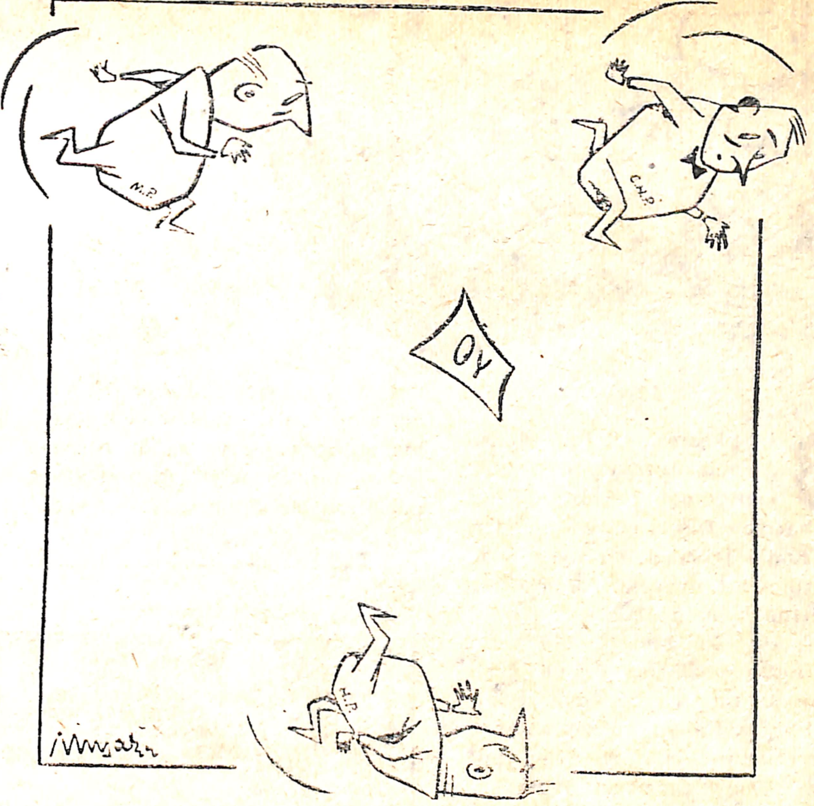
Kadın, âşığiyle mercimeği fırına vermişken telefon çaldı. Kadın konuştu:

— Sen misin şekerim? Öyle mi? Geç kalacaksın demek...

— Kim o? diye sordu âşık.

— Kocam, dedi kadın. Seninle poker oynuyormuş da gecikecekmiş biraz!

Muhalefet partileri birbirine yaklaşıyor.. (Gazeteler)



YAZISIZ!..

Basın Geçidi

Havadis :
Civciv yüzünden cinayet oldu!

Akbaba :
Çok fena... Eskiden, tavuk yüzünden cinayet olurdu. Sonraları piliç yüzünden olmaya başladı.. Şimdi de civciv yüzünden ha?.. Ha gayret, bakalım yumurta yüzünden ne vakit olacak!

Milliyet :
Hikmet Küçük kendisine verilen ömür boyunca hapis cezasından memnun olmadı!

Akbaba :
Yaaa... Acaba ne verilmesini bekliyordu? Nişan, madalya, para mükâfatı falan mı?

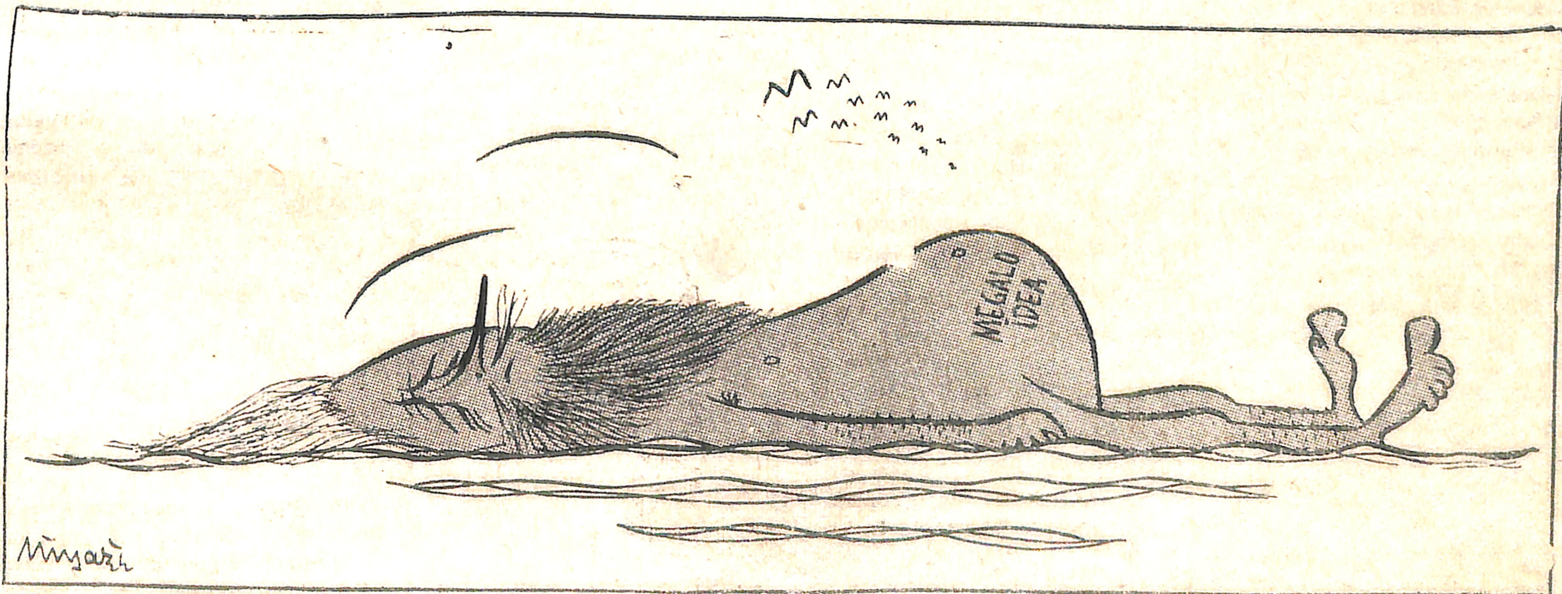
Akşam :
Yobazlık tehlikesi!.. Yazan: Müşerref Hekimoğlu!..

Akbaba :
Acaba Hekimoğlu, cemiyetimizdeki bu kara hummayı teşhis ve tedaviden sonra bir de «Sosyete tehlikesi» üstünde duracak mıdır dersiniz?.. Malûm ya, sevimli yazarın asıl ihtisası bundadır!

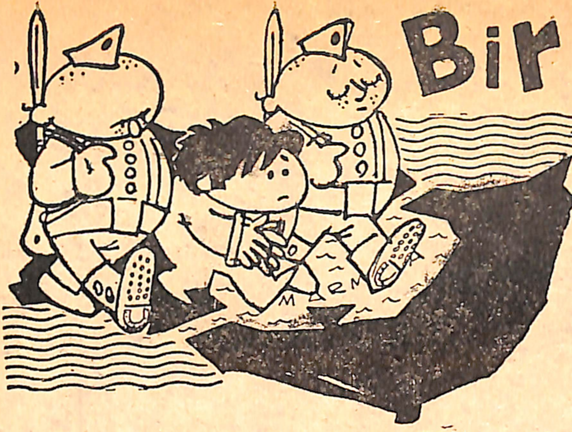
Cumhuriyet :
Amerika'dan getirilen sığır etleri bayramda satışa çıkarılacak...

Akbaba :
Buğday Amerika'dan, et Amerika'dan... Bari Sam Amcadan biraz da kurbanlık koyun getirtsek de dostluk tamam olsa!

Denizde bir ceset bulundu.. (Gazeteler)



YAZISIZ!..



Bir Sürgünün Hatıraları

Basıldık

Yazan :
AZİZ NESİN

— 12 —

BIR akşam... Otelin soğuk odasında oturuyorum. Isınmak için yatağa giriyorum, sıkıntı basıyor. Dışarı çıkıyorum, titriyorum. İçimden, bir uyusam diyorum, bir uyusam... Sonra beni dürtüp uyandırsalar:

— Hadi kalk, sürgünlüğün bitti.

Bütün şu sürgünü uykuda geçirsem. Bakın şu işe inadına uykum gelmiyor. Çalıştığım zamanlar, aman uyumıyayım diye neler yaparım. Yazı yazarken uyumamak için saba karşı, baldırıma iğne batırdığım çok olmuştur. Şimdi uyumak istiyorum da uyuyamıyorum. Kışın sürgüne gelen insan kış uykusuna yatmalı.

Odamın kapısı vuruldu.

— Buyurun.

Benim yaşımda irice biri içeri girdi. Yüz yabancı değil ama, bir türlü çıkaramıyorum. Benim otelde kaldığımı Bursa'daki kitapçıdan öğrenmiş. Beni tanımazmış. Yazılarımı okuyup sevdiği için gelmiş.

Bir yazar, yazıları yüzünden sürgün edilmemişse, sürgün ilde bir okurun sürgün yazara el uzatmasını, o yazarın duygularını, ne desem anlatamam.

Konuşurken konuşurken:

— Ben sizi bir yerden tanıyorum dedi.

— Ben de sizi... Yüzünüz hiç yabancı değil...

Şuradan mı, buradan mı tanışıyoruz derken, okul arkadaşı çıkmıyalım mı? Yirmi yıl önce bir okuldaymışız. Bütün romantik edebiyatta, kelimelerin duyguları anlatmakta yetersiz kaldığı çok söylenmiştir. Ama ben gerçekten sıcak arkadaş bakışları karşısındaki duygulanmamı anlatamam.

Arkadaşım, Bursa'nın yan sokaklarında, dere üstünde bir evin bir odasını hemen bana kiraladı. Otelden bu odaya taşındım. Çayı çok sevdiğim için, çaydanlık, bardak, ispirto ocağı aldı. Para da verdi.

Artık bir odam, bir yatağım vardı. Daha ucuza geçinebilirdim, ama nasıl? Arkadaşım, iki, üç akşamda bir, elinde bir kese kâğıdı çay şekeri, bir paket çayla odama gelir, beş on dakika konuşurduk, Çay içerdik. Sonra evine giderdi. Arkadaşım evliydi.

Bir akşam yine böyle karşılıklı çay içerken, merdivenlerde patırdılı bir ayak sesi duyduk. Ne oldu, ne var, demeye kalmadı, odanın kapısı çat diye açıldı. Karşımızda inceden, zayıf, gözleri ateş püsküren bir kadın vardı. Başladı arkadaşa söylenmeye. Bu kadın, arkadaşımın karısıymış. Doğrusu, kadının söyledikleri yenir yutulur şeyler değildi.

Tüh... Ben şimdi ne yapacağım? Çok zor bir durumda kalmıştım. Gazetelerin «uygunsuz vaziyette yakalandı» diye yazdıkları acaba, bundan daha mı uygunsuz bir vaziyettir? Kadını yatıştırmaya çalışıyorum, beni paylıyor:

— Hanımefendi, rica ederim... diyorum..

— Sen sus;... diye ağzımı kapatıyor.

Hey Allahım, sen bilirsin... Kadın, her nerden öğrenmişse, arkadaşımın bana oda tuttuğunu, yardım ettiğini, bu odayı öğrenmiş. Bizi bastırmış. Şu olan işlere bakın. Kadın:

— Kalk, yürü eve!.. diyor.

Durumdan, arkadaşımın da benim kadar utandığı belli. Yerin dibine geçtik, gitti. Arkadaşım aklı başında, ağırbaşlı. O bir yandan, ben bir yandan kadını yatıştırmaya çalışıyoruz.

— Yahu, şurda bir eski arkadaşımla konuşuyoruz, bundan ne çıkar? diyor.

— Ne çıktığını ben bilirim, hadi eve!

— Sen git, ben gelirim.

— Olmaz. Beraber gideceğiz. Bir daha da buraya ayak atmıyacaksın...

Derken kadın ağlamaya başlayıp da:

— Ya o, ya ben... demesin mi?

Bir yandan kadına:

— Hanımefendi, rica ederim sâkin olun, diye, bir yandan arkadaşıma:

— Hadi, n'olur eve git... diye yalvarıyorum.

Durup dururken bir ev-ocak yıkılacak. Kadının ayaklarına kapan sâm kaç para eder, kadın beni adam yerine koymuyor ki... Artık arkadaşımın da sabrı tükendi;

— Hadi git! diye bağırdı.

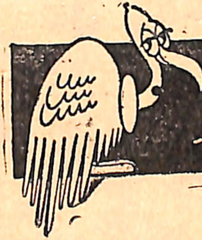
Kadın bana beddualar ederek, ağlaya ağlaya gitti.

Tanrı bilir ya, kadını haksız bulmadım. Kocasını belâdan korumak istiyordu. Arkadaşım eve gidince bir gürültünün kopacağını bildiğim için, dilimin döndüğü kadar, hem de içimden geldiği gibi, kadının haklı olduğunu anlatmaya çalıştım.

— Beni bir kere umacıya çevirmişler kardeşim. Karının korkmakta hakkı var. Yerden göğe hakkı var... Neler dediler baksana. Arasıra, ben benmiyim diye kendi kendimden şüphe ediyorum. Kadın nasıl korkmaz.

Arkadaşım en çok, memleket ölçüsüne göre aydın bir kadın olan karısının bu davranışına kızıyordu.

Aradan yıllar geçti. Ben hâlâ kadını haksız bulmuyorum. Arkadaşımın iyiliğini de unutamıyorum.



ÇAM :

Bir cins ağaç. Suyu ile meşhur olan Çamlıca, ismine bakılırsa vaktiyle çam ağaçlariyle süslü bir yazlıkmış. Şimdi çamı yalnız isminde kalmıştır. Adalarımız da böyle: Günden güne eksilen çamlariyle Marmara ortasında birer toprak



yığını haline geliyor. Bugün meşhur Çamlıbel'de bile bir tek çam göremezsiniz!

Gerçi yıllardır devirdiğimiz çamlar düşünülürse, memlekette cam buhranı gibi bir de çam buhranı başlaması geç bile kalmış sayılır.

Çamlarımızın azalmasında, çam devirenlerimiz kadar, her kış memleketimize uğramayı artık âdet edinen Noel babanın da himmeti görülmektedir. Vaktile, akça pakça bir ses sanatkârımızın:

Bu gece çamlarda kalsak ne olur?

Aaaaah... Ne olur?

Şarkısını söylerken, bir İstanbul külhanisinin:

— Ne olacak ablacığım, nur topu gibi bir çocuk olur!

Dediğini hatırlarız!

Yine ünlü romancılarımızdan Esat Mahmut Karakurt, bir eserinde:

«Geniş yapraklı bir çam altında...»

Cümlesile acaip bir çam tas viri yaparak edebiyatta çam devirme rekorunu kırmıştır!

ÇATI :

Bir yapının son kısmı. Dam. Temel, bir binanın ayağı ise, çatı, başıdır!

1950 denberi sık sık temelatma törenleri okumakta ve işitmekteyiz. Rivayete göre, bugünkü sıkıntılarımızdan çoğu, bir türlü çatı alma törenlerine sıra gelmeyişindendir!

ÇANAK :

Toprak kap. İçerisine çorba konur, yoğurt konur, hattâ dilenci elinde ise sadaka konur!

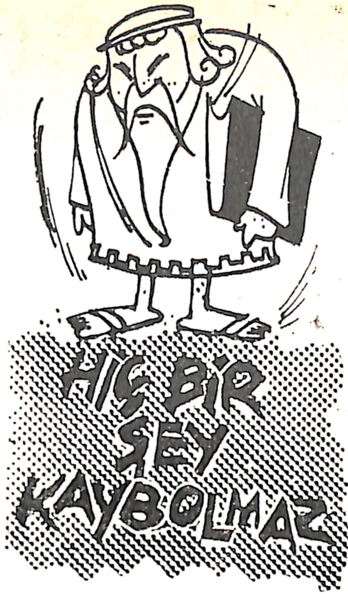
Bukadar da değil. İçerisine hakaret konulan çanak bile vardır.

Bir gün, Büyük Millet Meclisinde Maarif bütçesi konuşu-



lurken, haksız hücumlar yapan bir Çanakkale mebusuna, rahmetli İbrahim Alâettin Gövsa çok acı bir cevap verdikten sonra, sözünü, alkışlar arasında şu cümle ile bitirmişti:

— Ne yapayım, Çanakkale mebusu çanak tuttu!



ESYALARI insanlardan çok seviyorum. Havadan sevmiyorum eşyaları, işe yaradıkları, güzel oldukları için de değil... Sevilmeye değer oldukları için seviyorum.

Bilirsiniz, eşyaların da insanlar gibi kendi kanunları vardır; Lavvazye kanunu, Arşimet kanunu, Nivton kanunu, Om kanunu gibi. Dünya kuruldu kurulalı, hiç bir eşya kendi kanununa karşı gelmemiş, ona aykırı davranmamıştır. Siz hiç şimdiye kadar, yukardan yere düşen bir taşın yarı yolda mızıkçılık edip te:

— Ben artık düşmiyeceğim. Nivton kanunu bana vız gelir, diye aşağı düşeceği yerde, yukarı doğru havalandığını gördünüz, duydunuz mu?

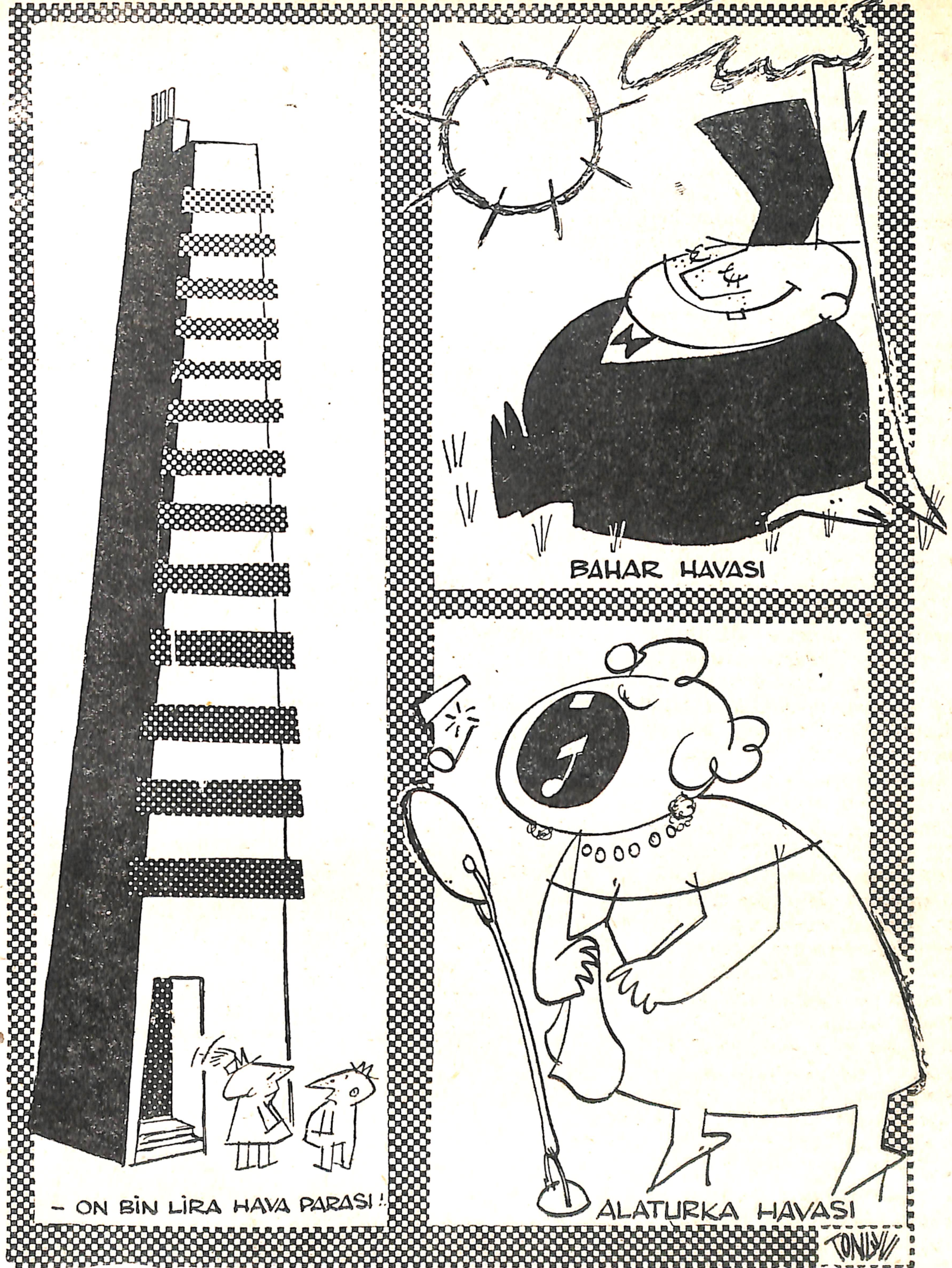
Suyun bir kanunu vardır, havanın bir kanunu vardır. Hiç bir zaman da birinin kanunu öbürünün kanununu bozmaz.

İlk okul sınavında öğretmen çocuğa sormuş:

— Bir taş yere hangi kanuna göre düşer?

Çocuk hemen:

— Cumhuriyet kanunlarına göre efendim, demiş.



Havadan geçinenler

Çocuk deyip geçmemeli. Çocuktan al haberi, dedikleri doğrudur. İnsanoğlu budur işte.. Taşı bile kendi kanunlarına göre düşürmek ister. Abdülhamid'in zamanında taş, Abdülhamit kanunlarına göre, Enver Paşa zamanında Enver Paşa kanunlarına göre, cumhuriyet zamanında da cumhuriyet kanunlarına göre düşecek. Bereket versin taşlar, insan olmadıklarından, kendi kanunlarına göre düşerler.

Gelelim biz insanlara... En büyük patırdımız, kanunların anayasa'ya aykırı oluşundan çıkmıyor mu? Bir kanun yapıyoruz, kanunların anası olan anayasa'ya aykırı düşüyor. Başka kanun yapıyoruz, o da ondan öncekine, ya da kendisinden sonrakine aykırı oluyor. Kısacası bir kanunu öbür kanuna denk düşüremiyoruz. Oysa eşyanın kanunları ne birbirine aykırı düşer, ne de değişir. Alalım Lavvaziye kanununu; dünya yüzünde hiç bir şey yok olmaz, yeniden bir şey yaratılmaz.

Değerli fıkracı Şevket Rado, bu Lavvazye kanununu bir fıkrasında yeniden ispat ediyor:

«Bir büyük kimya kanunu vardır. Her halde bilirsiniz. Aşağı yukarı şöyledir: «Dünyada hiç bir şey kaybolmaz, hiç bir şey yeniden yaratılmaz!

Bir Fransız muharriri bu müsbet ilimlerin, bu değişmez kanununu kadınların senelerine tatbik ediyor:

«Kadınların yaşlarından eksilttikleri seneler katiyen kaybolmaz. O seneleri dostlarının yaşlarına ilâve ederler.»

Fransızlar hiç üşenmmeişler, oturup hesaplamışlar; gazetelerde, mizah dergilerinde çıkan beylik fıkraları, her beş senede bir döner dolaşır, tekrarlanırmış. Şevket Radonun kadın yaşı üzerine bir Fransız'dan aldığı fıkra da, benim bildiğim yirmi yıldan çok zamandanberi bir çok mizah dergilerinde, zaman zaman çıkar. Şu Lavvazye kanununun doğruluğuna, değişmezliğine bakın ki, bir fıkra bile dünya yüzünden kaybolmuyor. Zaman zaman yazarlar el atıp, onu kullanıyorlar.

Eşyalar üstüne kurulmuş Lavvaziye kanunu, insanların yaptığı bir kanun, diyelim bir ticaret kanunu olsaydı, şimdiyecek bin kere değişir, sözgelişi şöyle olabilirdi: «Dünyada yoktan var olur, var da yok olur.»

B. E. N.

Her zaman

Ankara hava alanında, aynı uçağa binmekte olan bir genç kadın, sayın Refik Koraltan'a baktı baktı, sonra:

— Aman ne kadar da Meclis Reisi Koraltan'a benziyorsunuz! dedi. Kimbilir kaç kişi sizi Koraltan zannetmiş, öyle hitap etmiştir.

Meclis reisi tatlı tatlı güldü:

—Sormayın... Hattâ daima öyle derler.



★ Yazan : Hacı vapurları armatörü Hacı Ali Kaptan ★

HER Kurban Bayramında o olayı anarım. Bin dokuz yüüüz.. kaçtı? Sanırım, bin dokuz yüz otuz dört filân olacak. Amcam sağ. Ben lise öğrencisiyim. Amcamın Erenköy'de köşkü var. Bizi her zaman köşküne çağırır. Amcam zengin, köşk güzel.. Gel gelelim, amcam bize hiç dur durak dinlemeden askerlik hâtıralarını anlatır, kafamızı şişirirdi. Anlattıkları beri benzer anılar değil. O anlatırken dinlemeye hiç kimse dayanamaz. Seksen yaşındaki amcamın dünya yüzünde iki işi kalmıştı: Biri uyumak, biri de askerlik hâtıralarını anlatmak. Hâtıralarını anlatmadığı zaman uyur, uyumadığı zaman da askerlik hâtıralarını anlatır. Anlattığı olayları kırk, elli, yüz kere dinlemişizdir. Ama o bir kere:

«— Hâfız Hakkı Paşa...» diye başladı mı, bir türlü sözünün arkası gelmez.

Amcam Hafız Hakkı Paşa'nın ordusunda bilmem kaçıncı fırkanın topçu alayı ikinci batarya komutanıymış. Anlatırken öyle heyecanlanırdı, kendini cephede bataryasının başında sanır, duvarda asılı kılıcını kaptığı gibi kınından sıyırır:

— Mesafe iki biiin... Üç barut hakkııı... Ateees!. diye bağırırdı.

Birinde, amcamın bataryasını düşman sarmış. Amcam:

— Suç bizim değil, derdi, dört gün dört gece uyumadık.

— Uyumadınız da ne yaptınız Paşa amca? diye sorardım.

Amcam yüzbaşılıktan emekliydi ama, kendisini hakkını yenmiş sayardı. Arkadaşları paşalıktan emekli olduğu için, o kendisinin de paşa olduğunu söyler, hem de buna inanırdı. Yüzbaşılıktan emekli olan amcam, yetmiş altı yaşından sonra kendisine, herkese paşa dedirtirdi. Onu sonradan tanıyanlar, gerçekten paşa sanırlardı. Paşa Amcam:

— Dört gün dört gece uyuma dık, derdi. Ne mi yaptık? Cephanemiz bitmişti. Ha bu gün, ha yarın gelecek diye dört gün dört gece cephane bekledik. En sonunda, cephaneyi bekliye bekliye bütün batarya uyuya kalmışız. Gürültüyle uyandık. Aman cephane geldi, diye sevinirken bir de bakalım düşman bizi çevirmemiş mi?

Merakla sorardım:

— Eeeee... Sonra Paşa Amca?

— Sonrası kurtulduk... Bizi çeviren düşman kuvveti bizden daha uykusuzmuş. Bizi esir aldılar ama, alır almaz da uyumaya başladılar. Biz de iyice uykumuzu almışız. Bu sefer biz onları çevirdik, esir aldık. Onun üzerine beni paşa yaptılar. Birinci ferikliğe terfi ettim. Yaa... Bizim zamanımızda askerlik zor işti, şimdiki gibi oyuncak değildi.

Bunları anlatırken coşar, duvarda asılı kılıcını kaptığı gibi, kınından sıyırır, aslan gibi kükrerdi:

— Mesafe iki biiin... Üç barut hakkııı.. İkinci batarya, ateeeş...

Amcamın askerlik hâtıralarını dinlemekten bıkıp usandığımız için, onun evine ancak bayramdan bayrama gider, bir gece köşkte kalır, dönerdik.

O bayram küçük amcamın oğlu:

— Ben de sizinle geleyim, on senedir amcamı görmedim, dedi.

Onu da beraber götürdük. Yolda pot kırmaması için, amcama karşı nasıl davranacağını anlattık:

— Kendisine sakın amca demiyeceksin, paşa amca diyeceksin. Amcam, yüzbaşılıktan emekliye ayrıldıktan yirmi yıl sonra kendiliğinden paşalıya yükseldi.

Bizim aile sekiz kişi, kurban bayramının ilk günü paşa amcamın köşküne gittik. Amcam, gece yatana kadar kimbilir kaç kere dinlediğimiz askerlik hâtıralarını anlattı. Köşk büyük. Gece her birimiz bir odaya çekildik.

O zaman İstanbul'da telefonlu ev çok az. Paşa amcamın evi, işte bu çok az telefonlu evlerden biri. Gece yarısı bir sesle uyandım. Kulağıma, hırsız filân gibi sesler geliyor. Sofaya fırladım. Paşa Amcamın karısı da elinden telefon alıcısını bıraktı.

— Ne var yenge? dedim.

— Aman sus hırsız, dedi, kaç saattir evin içinde pıtır pıtır geziyor. Karakola, köşkte hırsız var, diye telefon ettim.

Yengem sözünü bitirmiş bitirmemişti, ikinci kat merdivenlerinden bir patırdıyla birisi önümüze kadar yuvarlandı. Bir de baktık, küçük amcamın oğlu.

— Bu ne hâl? dedim.

— Sorma, dedi, aman bana çabuk helâyı göster. Koca köşkün içinde bir tek helâ bulamadım. Elektrik düğmelerinin yerini de bilmiyorum. Karanlıkta iki saattir helâ diye dolaşıyorum. Açmadık kapı bırakmadım birader, helâ kapısından başka bütün kapılar açıldı. Aman helâ nerde?

Yengemin hırsız sandığı küçük amcamın oğluydu. Bunu anlayan yengem:

— Eyvaaah, dedi, karakoldan polis gönderecekler. Şimdi ne yapacağız?

— Bir daha telefon edelim, göndermesinler.

İkinci telefonda komiser:

— Biz bir polis memuru gönderdik, şimdi yoldadır. Evinize gelince yanlışlık olduğunu söylersiniz, dedi.

Daha biz bunları konuşurken, önce köşkün köpeği havladı, sonra iki el tabanca sesi duyduk. Arkasından da acı acı kapının zili çalmaya başladı. Bütün bu gürültüye, paşa amcamdan başka, köşktekilerin hepsi uyandı. Daha önce amca oğlumla benden başka uyanmış kimse yoktu. İyi ki paşa amcam uyanmadı. O tabanca sesleriyle uyansa, uyku sersemi düşman geliyor diye kılıcını çeker üstümüze saldırırdı.

Uyanıp yataktan korkuyla fırlayan:

— Ne var? Ne oluyor? diye soruyordu.

Kapı da durmadan çalıyordu. Hepimiz, ayaklarımızın uçlarına basa basa korku içinde aşağı indik. Teyzem kapının arkasından:

— Kim ooo? diye seslendi.

Sert bir ses duyduk:

— Kanun namına kapıyı açın!

Bizden ses çıkmadığını görünce kapının dışındaki adam:

— Açın, diyorum... Kanun namına... Yoksa kapıyı kırarım.

İstanbul'a bir mücevher kralı geldi.. (Gazeteler)



— **Bu kraliçelerin yanında benim krallığım pek sönük kaldı!..**

Bu sefer ben:

— Kimsiniz? diye sordum.

— Açınca görürsün. Vakit geçirmeyin. Açın, diyorum.

Kapıyı açınca karşımızda polisi gördük. Polis adımını içeri atmasiyle:

— Kıpırdamayın! Kimse kıpırdamasın!... diye bağırdı. Sonra karşısında donmuş gibi duran bizleri teker teker süzdü:

— Karakola telefon etmişsiniz, dedi.

Ben:

— Evet, dedim, bir yanlışlık.....Köşke hırsız girdi sandık. Hırsız değilmiş. Affedersiniz, size zahmet oldu.

Polis, mânalı mânalı güldü:

— Hı hı... Yanlışlık ha... Demek yanlışlık oldu. Hırsız değilmiş, öyle mi?

Ben de güldüm:

— Evet... Yanlışlık ya... Bir ayak sesi duyduk. Hırsız sandık. Affedersiniz.

Polis birden bağırdı:

— Sus... Hırsızın girip girmediğini ben senden iyi bilirim. Çıkın yukarı...

Tavuk kışlar gibi bizi merdivenden yukarı çıkardı. Adam çok sertti. Hepimizi bir odaya tıktı:

— Hırsız girdi. Yakaladınız. Sonra yalvardı, ağladı. Siz de acıdınız... Hırsızı sakladınız, değil mi?

Ben:

— Yooo... Böyle olmadı, dedim.

— Ne? Yoksa hırsızı benden mi kaçırdınız?

— Ne münasebet? Sizden hırsızı ne diye kaçıralım?

— Kaçırmadınızsa, çıkarın hırsızı. Fazla lâf anlamam.

Paşa Amcamın ihtiyar karısı yalvarmaya başladı:

— Vallahi billâhi hırsız yok evlâdım. Olsa teslim etmez miyiz?

— Hı hııı... Kime anlatıyorsun sen onu... Biz biliriz teyze. Hep böyle hırsıza acıyıp, polisten saklıyorlar. Sonra da evler soyuluyor. Çıkarın hırsızı!

Bunu söylerken tabancasını çekmişti. Annem yavaşça kulağıma:

— Başka türlü kurtulamıyacağız, seni hırsız diye teslim edelim. Sonra karakola gidince anlaşılır. Canımızı kurtarmak için böyle yaptık dersin, dedi.

Ben sesimi çıkaramadan Bay polis:

— Ne fısıldaşıyorsunuz? Hırsızı kaçırmak için plân mı kuruyorsunuz? dedi.

— Vallahi değil polis efendi, billâhi değil... Hırsız mırsız yok. Bir yanlışlık oldu. Sizi buraya kadar getirdik, affedersiniz.

— Ben bir kere buraya geldim mi gelmedim mi? Hırsızı çıkarmadan bir yere gitmem.

Eve bir hırsız girmemiş olduğuna hepimiz yakındık. Artık kızdım:

— Hırsız mırsız yok yahu... dedim.

Kapıdan çıkacaktım, yakama yapıştı:

— Yoksa hırsız içinizde mi? Hepiniz hüviyetlerinizi gösterin.

Üzerimize kapıyı kilitledi. Teker teker bizi alıp, hüviyet kâğıdımızı getirmeye bırakıyor du. Hepimiz de hırsız olmadığımızı isbat edince:

— Öyleyse iş bana düştü, dedi, ben şimdi arar hırsızı bulurum.

Polis önde biz arkada hırsızı aramaya başladık. Polis o kadar dikkatle hırsızı arıyordu ki, ya vaş yavaş biz de eve bir hırsız sakladığımıza inanmaya başladık. Acaba hırsız nerden çıkacak, diye merak ediyorduk. Biz de polisle beraber evin içini arıyorduk.

Polis, bütün odaları, yüklükleri, dolapları, sandıkları açıp bakıyordu. Karyolaların altına, helâlara bakıyor, şilteleri karış tırıyordu. İki saat içinde o koca köşk allak bullak oldu. Bütün çamaşırlar karıştı, kitaplar, yemekler, kunduralar birbirine girdi. Polis, halıların altını bile ararken bir yandan da hiç durmadan konuşuyordu:

— Bir insan bir işi angarya yapmamalı. İnsan para için iş yaparsa ondan hayır gelmez. Şimdi benim yerimde başka bir polis olsaydı, hemen size inanırdı. Öyle dii mi? Kandırıverirdiniz. Ama ben kanmam. Neden? Çünkü insan işine sıdk ile bağlanmalı. Ben bu polisliği maaşı için mi yapıyorum? Yoo... Bir insan, her hangi bir işte olursa olsun, eğer içinde amatör ruhu yoksa, çekiver kuyruğunu. On para etmez... Amatör ruhu başka. Para lâzım değil mi? Lâzım. Ama vazife aşkı başka... Ulan, şu hırsızı bir bulursam... Beni hırsız var diye bir kere çağırdılar mı, yandı... O hırsız yandı... Farenin deliğine girse bulurum. Bu neden? Amatör ruhu insanda oldu mu... Şimdi aramadık neresi kaldı?...

Ara sıra içimizden biri, canı burnuna gelip:

— Oraya da hırsız girer mi? diyecek olsa polis:

— Hıı... diye kurnaz kurnaz gülüyor, biz ne deliklerden hırsız çıkarmışız, diyordu. Şimdi benim yerimde başka biri olsa, adam sende, der gider. Öyle ya, sen evine giren hırsızı sakladıktan sonra tasası bana mı düşmüş... Yooo, ama iş öyle değil..

— Kardeşim, beyim, rica ederiz. Vallâhi boşuna arıyorsunuz. Zahmetinize yazık. Biz bir yanlışlık yaptık, hırsız var dedik. Hay demez olaydık.

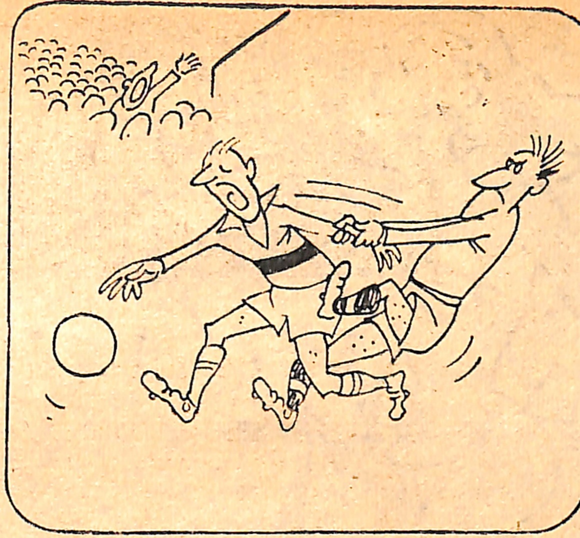
— Dediğiniz çok iyi oldu. Çünkü siz hırsız yok zannedersiniz, ama hırsız vardır. Bu hırsız, en ummadık zamanda hop diye adamın karşısına çıkar. Hırsızı yakalarım. Ev olsun da hırsız olmasın, imkânsız... Bu ayak izleri kimin? Gelin bakayım buraya. Getirin ayağınızı... Bir kere hırsız olmadık yer olmaz, her yerde vardır. İnsan işine can-u gönülden bağlandı mı... Bu mes lekte boş ver yok... Yukarısını aramadık değil mi?

Böyle konuşa konuşa koca köşkte aramadık hiç bir delik bırakmadı. Artık bu köşkün eşyaları bir ayda yerli yerine konamazdı. Aranmadık bir tavan arası kalmıştı. Paşa amcam tavan arasındaki büyük odada yatıyordu. Önde amatör ruhlu polis, arkada biz, tavan arasının merdivenlerini çıkarken, yukardan paşa amcamın nârasını duyduk. Rüyasında askerlik günlerini yaşayan paşa amcam, bizim gürültümüzle uyanmış olacaktı. Merdiven başında Paşa Amcam, ayağında uzun fanela don, sırtında etekleri diz kapağına gelen gecelik entarisi, kılıcını sıyırmış, üzerimize saldırıyordu:

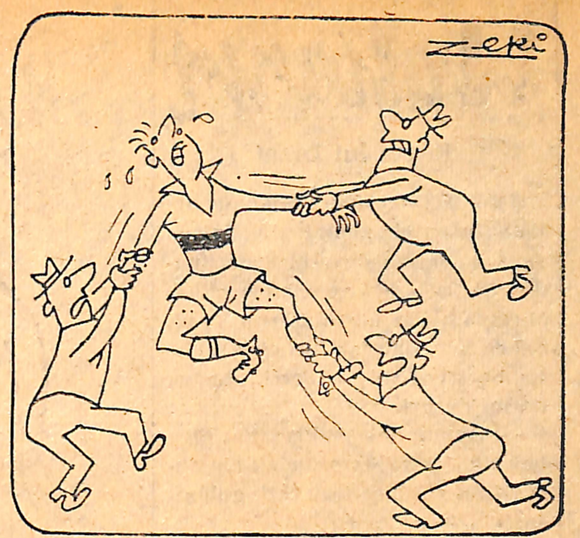
— İkinci bataryaaa.. hedef.... râkım... üç barut hakkııı... Ateeeeş...

Amatör ruhlu polis, üstümüzden kuş gibi uçarak sekiz merdiven basamağı birden atladı da Paşa Amcamın kılıcından canını kurtardı. Biz yine polisin arkasındaydık. Hepimiz köşkten dışarı uğradık.

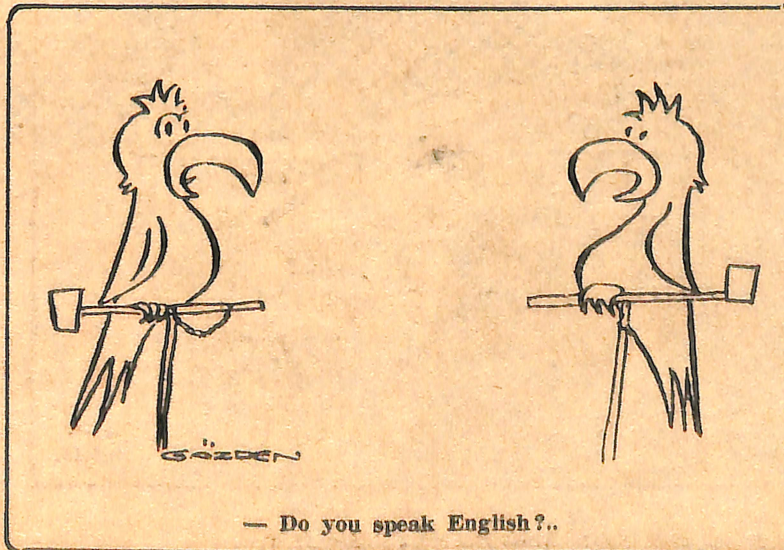
Paşa Amcam, bizi düşman, bataryasını da düşman tarafından çevrilmiş sanıyordu. En sonunda amatör ruhlu polis memuru evde hırsız olmadığına inandırmıştık. Ama Paşa Amcam o geceden sonra bizim düşman olmadığımıza hiç inanmadı. Paşa Amcamın amatör ruhu, polisin amatör ruhundan baskın çıkmıştı.



Futbol mevsiminde...



Transfer mevsiminde..



— Do you speak English?..

Haftanın

Fırsat bu fırsat

Şehir Tiyatrosunun tanınmış artistlerinden bir genç kadın, kocası ve daha başka davetlileriyle Suadiye'de akşam yemeğindeydiler. Masaya henüz oturmuşlardı ki, oldukça hatırlılardan biri olan misafir beyefendiye eğilerek, kadın, durup dururken:

— Aman ne bahtiyarım, diye bağırdı. Sonra karşısındakinin şaşırdığını görünce tatlı tatlı gülümsedi:

— Gelecek mevsimin ilk piyesindeki rolümden bir cümle... Vaziyet müsaitti, unutmıyayım diye tekrarladım...

O

Asıp kesmek

Vaka Budabeşte'de geçiyordu. Bir Macar ailesi, yeni bir sefalethaneye taşınmışlardı. Ev okadar küçüktü ki, kocası sordu:

— Yahu, bu Kruşçev'le Kadar'ın resimlerini koyacak yer bulamıyorum...

Karısı akıl öğretti:

— Birini koridora as, öbürünü duvara çivile!

O

İntikam

Elinde nasılsa kalmış büyük bir demir stokunu, ilk alıcısına yok bahasına teklif etti. Alıcı şaşırdı:

— Nasıl olur bayım? dedi. Sizin gibi en büyük firma... Bu zararına vermektir. Biz de işten anlarız...

— Tabii öyle, diye güldü patron. Vârislerimle aram açıldı da...

O

Toptan

Doğumevinde, adamcağız dokuz doğuruyordu. Neden sonra, hemşire göründü. Adamcağız kekeliyerek sordu:

— Kız mı, oğlan mı?

— İkisi kız, biri oğlan! dedi hemşire. Adamcağız, şaşkınlıktan:

— Ya... diye kalakaldı. İşte toptancı tüccarın kızıyle evleumenin neticesi!

O

Ayıkla pirincin taşını

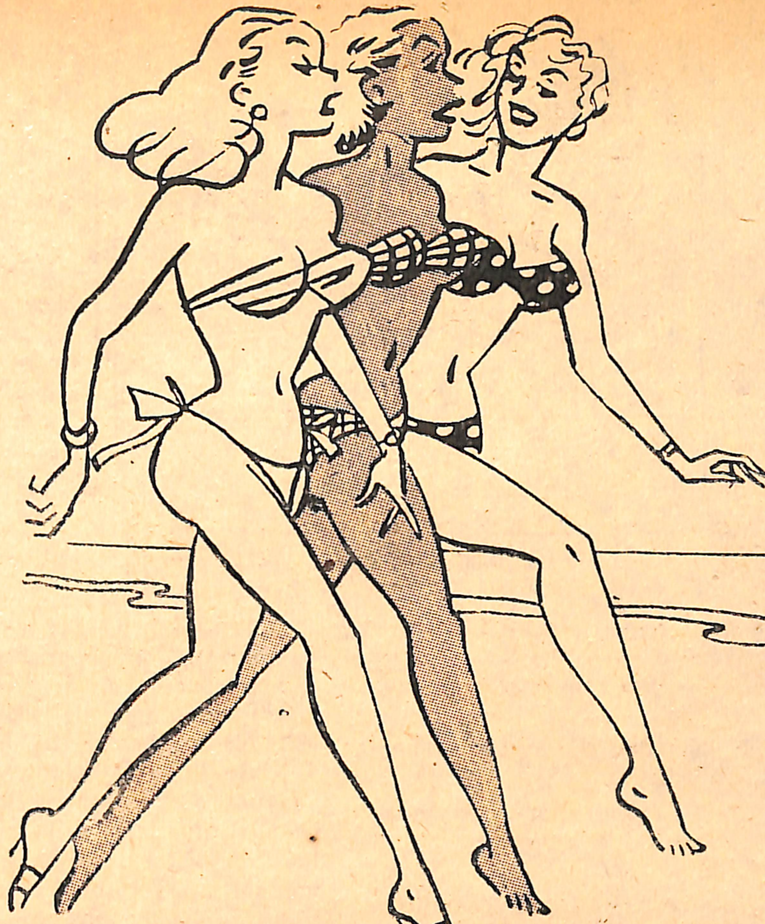
Şen dullar, aralarına Kâmiran Çelebiyi almışlar, yârenlik ediyorlardı. Biri:

— Kadınlar, umumiyetle kısa boylu erkeklerden hoşlanırlar! dedi..

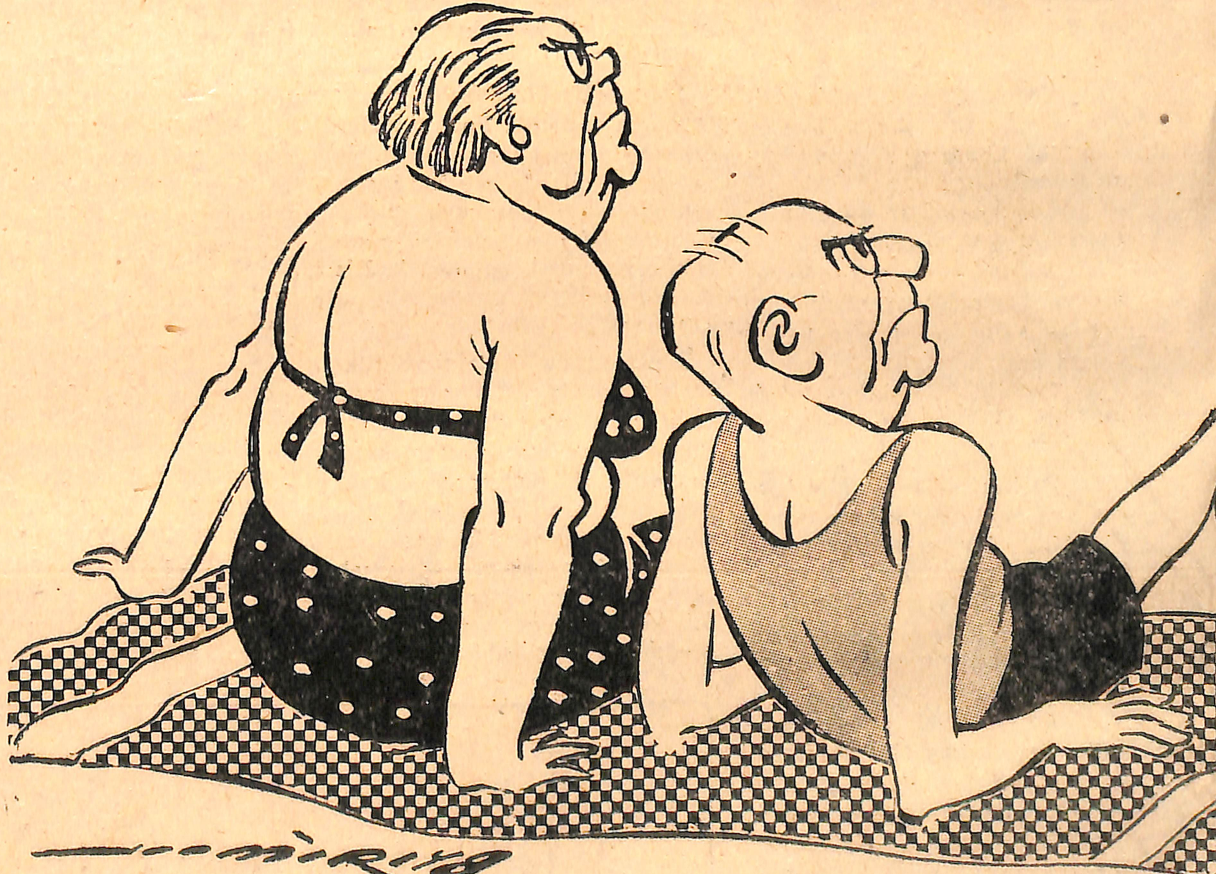
Kısa boylu olduğu kadar hazırcevap olan Çelebi:

— Kocanız uzun boylu değil mi? diye çıkış yapınca, kadın güldü:

— Evet, ama o sadece kocam!

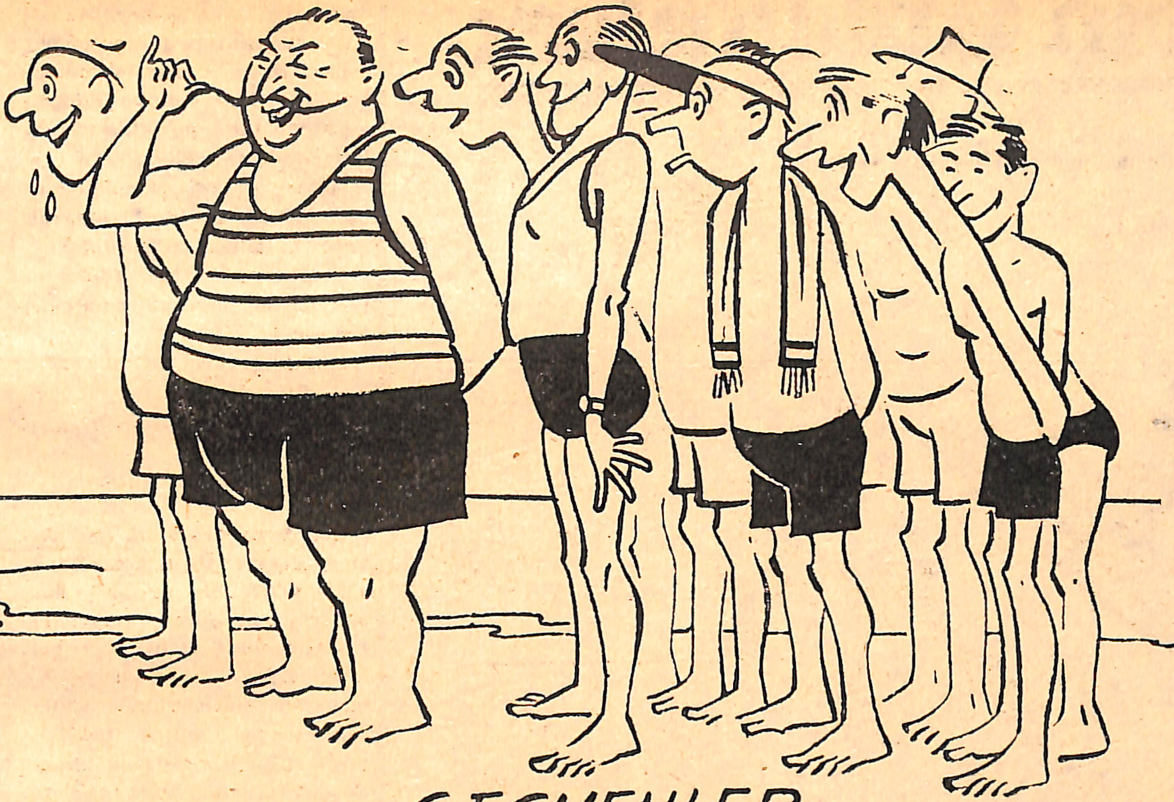


ADAYLAR



PARTİ TEMSİLCİLERİ

Plajlarda S





ı Hazırlığı !



Fıkraları

Bir şey değil

Güney Amerikalı bir vâiz, Yunus Peygamber ve balina hakkındaki uzun vaızını henüz bitirmişti ki, kulağına, kendisini hayret içinde bırakan bir konuşma çalındı. Vaızı dinlemiş olan iki kadından biri diğerine:

— Doğrusu, diyordu, Yunus Peygamberin balinanın karnın da üç gün kalmasında ben oka dar şaşılacak bir şey görmüyorum. Benim ilk kocam bir timsahın karnında bundan çok daha uzun zaman kaldı.

Buna pek inanmış görünme yen diğer kadın:

— Peki dedi, nekadar zaman kaldı?

O zaman, birinci kadın içini çekerek uzun bir takım hesaplar yaptı ve:

— Aşağı yukarı, dedi, tam üç sene oluyor...

(Arjantin)



Örnek koca

Ziyafet sofrasından henüz kalkmıştı. Hanımlar salonda sohbet diyor ve tabii kocalarından bahsediyorlardı. Bir tanesi:

— Benim kocam, dedi, tam örnek bir kocadır. İçki içmez, oyun aynamaz, çapkınlığı yoktur...

Kadınlardan bir diğeri atıldı:

— Peki sigara da içmez mi?

— Haaa... içer, içer ama, ancak yediği yemeği çok beğenmişse onun üstüne bir sigara alır.

O sırada beyler de yavaş yavaş salona girmeğe başladılar,.. Ev sahibi örnek kocaya bir sigara ikram etti ve adam nazikâne reddetti ve ısrarlara rağmen sigara içmedi.

Yalnız, hanımların neye bir birlerine bakıp gülüştüklerini anlıyamadı.

(Alman)



Kurtuluş yok!

Asansör memuru, herkesin kendisine saatı sormasından o kadar bıkmıştı ki, gitti kendi parasiyle kocaman bir saat alıp duvara astı. Ama şimdi de herkes ona şunu soruyor:

— Affedersiniz. Bu saat doğru mu acaba?

(Belçika)

Milletlerin Güldükleri

Alman ordusuna hidrojen bombası veriliyor...



Almanya — Bana mı bu?.. E, vallâhi şımartacaksınız beni!..

Çıngıraklı yılan

Broklyn'li bir asker, Arizona'da yaptıkları bir talimden sonra, biraz etrafı dolaşmak istedi ve bir çalının dibinde kocaman bir çıngıraklı yılanla karşı karşıya geldi...

Akşam, kampa döndüğü zaman, elinde bir deste çıngırak vardı. Arkadaşları sordular:

— Hayrola yahu... Çölün ortasında bu çıngırakları nereden kaldırdın?

Öbürü gururla cevap verdi:

— Bir yılandan...

(Amerikan)

Kadın asker olunca

Son harp sırasında, kadınları da askere alıyorlardı. Londra'da böyle bir gurup kadın askerin radyoskopi muayeneleri yapılacaktı. Hepsi, yarı belerine kadar soyunmuşlar ve biraz da birbirlerinden sıkılarak muayene vaktini bekliyorlardı. Tam o sırada oda kapısı açıldı ve bir erkek sesi duyuldu:

— Hey, kızlar... Aranızdan geçmeğe mecburum, gözlerinizi kapayın da utanmayasınız.

(İtalyan)

Kocaman lâflar

★ *Fırsat kapılarını çaldığı zaman bazı kimseler dışarda dört yapraklı yonca aramaktadırlar.*

★ *Bütçe, sizi paranızı harcadıktan sonra değil de harcamadan önce kederlendiren metoddur.*

★ *Eğer bir kız kendine bakmıyorsa, erkekler de ona hiç bakmaz...*

★ *Dünyanın en zor üç şeyi: Sır tutmak, bir hakareti unutmak ve boş vakti iyi harcamaktır.*

★ *Ne kadar meşhur olursa olsun hiç kimse herkes tarafından tanınmaz ve ne kadar mütevazi olursa olsun hiç kimse herkesin meçhulü değildir.*

★ *Konuşmanın en büyük san'atı sükûttur.*

İlk müdafaa

Genç avukat ilk dâvasını nasıl kazandığını anlatıyordu: Chicago Ekspresi geçit yerinde bir otomobile çarpmıştı. Geçitin bekçisi suçlu yerinde idi ve avukat onu müdafaa edecekti.

Müdafaasında çok muvaffak oldu ve bekçinin elindeki feneri defalarca sallamış olduğuna yemin etti. Jüri bu müdafaayı kabul etti ve tren idaresini tazminata mahkûm etti. Bu hikâyeyi dinleyen arkadaşlarından biri avukata sordu:

— Müdafaa sırasında herhalde epey heyecanlanmışsındır değil mi?

— Yalnız bir defa... Karşı tarafın avukatı; fener yanıyor muydu yanmıyor muydu diye sorarsa ne yaparım diye düşündüm de...

Amerikan

İşsizlik

Çalışma Müdürlüğüne bir adam geldi:

— İşsizim, dedi, beni de yazın.

— Peki, ama ne diye yazalım?

— Nasıl ne diye,

— Öyle ya... İşiniz neydi ki,

— İşsizdim.

— Anladık ama, daha önce ne iş yapardınız,

— Hiç bir şey yapmazdım. İşsizim diyorum.

— Lâf anlayan beri gelsin. Yahu size ne iş bulacağız. İşsiz kalmadan önce bir iş görmez miydiniz,

— Ha.... Vahşi hayvan avcısıydım...

— Ya... Bak hele... Afrikada mı, Hindistanda mı?

— Yo... İstanbul'da.

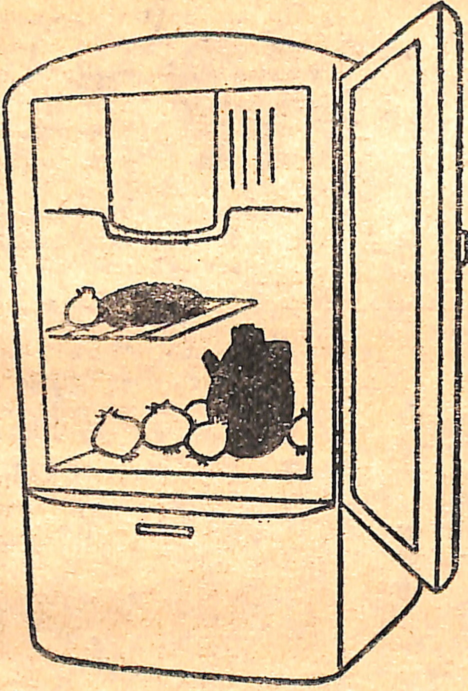
— E, ama herhalde fazla avlıyamamışsınızdır!

— Tabii. Zaten onun için işsiz kaldım ya işte!



Kıskanç nişanlı!..

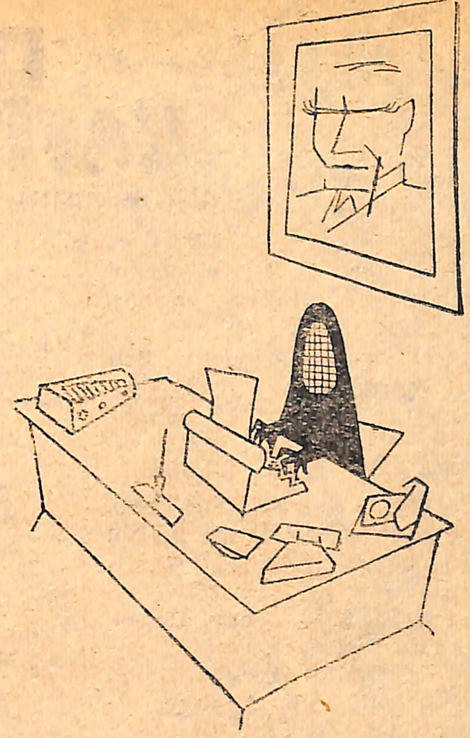
Ferruh Doğan



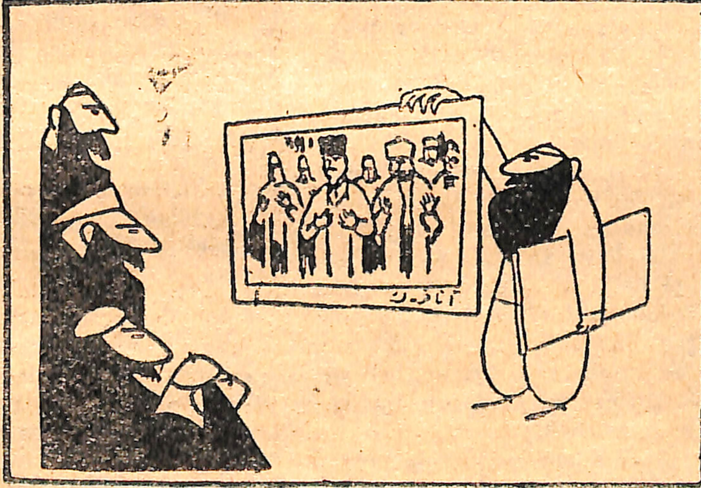
YAZISIZ!..

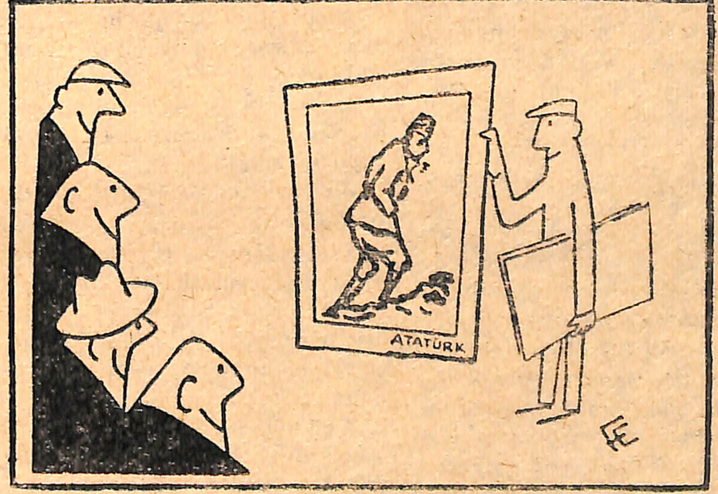


YAZISIZ!..

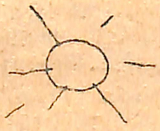


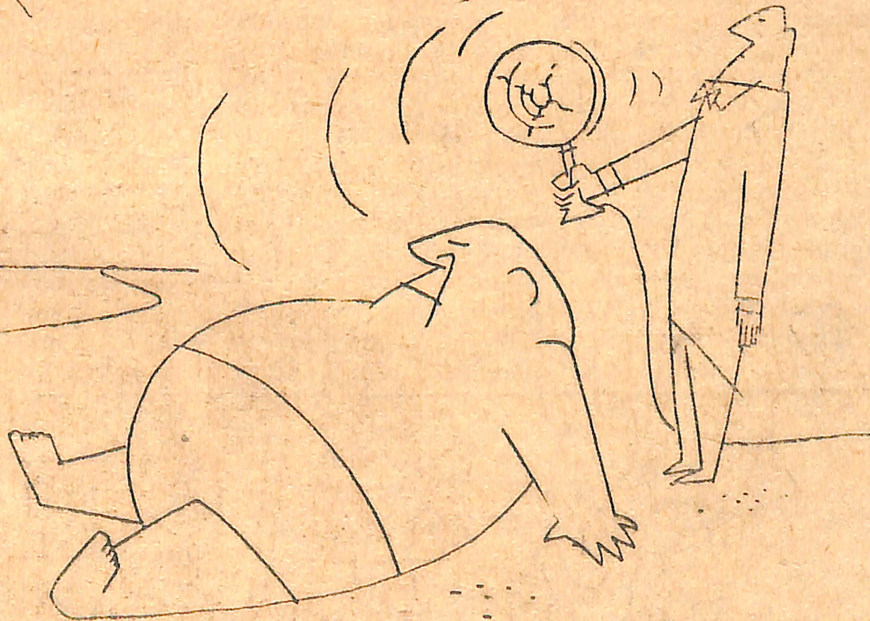
YAZISIZ!..



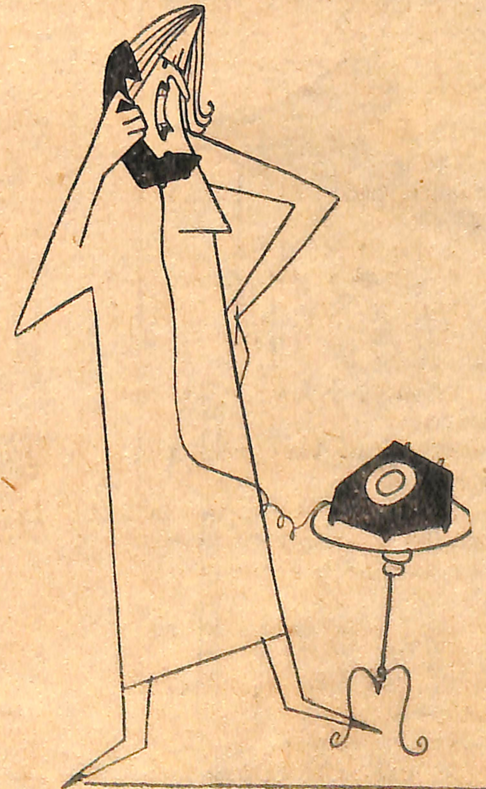


Atatürk sevgisi..





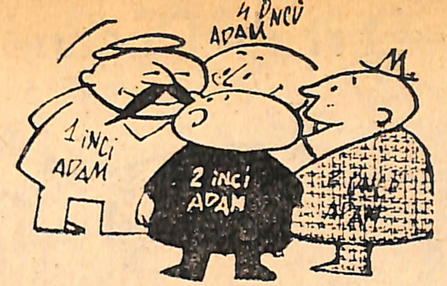
YAZISIZ!..



— Öff! Bugün yine soğan yemişsin!..



DÖRDÜNCÜ KAFİLEYE KALDIK



★ Yazan : Sürücü Haydar ★

1. ci adam — Bey, efedersin, Sirkeci'de misafirhane varımış. Ecep nire? Bura mı?

2 ci adam — Az ilerde. Ben sizi götüreyim.

1 ci adam — Zatığız ni yanna?

2 ci adam — Ben de oraya.

1 ci adam — Oh oh, gozel, çoh gozel. Gazatalarda böğün üçüncü gafile gelecek deyi yazdıydı emme...

2 ci adam — Gelmiş. Demek siz de oraya gidiyorsunuz?

1 ci adam — Hee ya... Bi yol görek didim. Düneğn ikinci gafile gelmiş. Bizim Hırşit Bey, çoh bi eyi herüftür, zatığızdan eyi olmasın. O söyledi. Burıya gelmiş, gendüne işçi ney ilâzım olduğundan, ikinci gafileden bi eyi gadın seçmiş. Çoh memnin galdım diyo. Ben de varıyım, bi yol goriyim didim hani... Belkiliyim bi işe yarıyanını bulursam alır, yardım iderim. Sormak ayıp olmasın, siz de mi orıya giliyonuz?

2 ci adam — Evet.

1 ci adam — Bi hössosi maksadınan mı, yoğsam yaluğuz gormeklik için mi?

2 ci adam — Hem ziyaret, hem ticaret. Ben de bir arkadaşın tavsiyesi üzerine geliyorum. Melih diye bir arkadaşım var, doğrusu çok açık göz oğlandır. Daha birinci kafile gelir gelmez buraya damlamış. Anlata anlata bitiremedi. Ben de dayanamadım, bakalım doğru mu diye geldim.

1 ci adam — Essah mı? Dimek çoh gozel avratlar varımış he mi?

2 ci adam — Ne diyorsunuz? Hem de ne güzeller... Melih, hangisine yardım edeceğimi şaşırdım kaldım, diyor.

1 ci adam — Yardım mı buyurdunuz? Ne gibi bir yardım?

2 ci adam — Ne gibi olur mu? Bunlar hürriyeti seçmiyorlar mı ya... Onlar hürriyeti seçince, artık yardım etmek bizim de boynumuza borç oluyor.

3 cü adam — Merhaba beyler... Misafirhaneye burdan mı gidilir?

2 ci adam — Siz de mi orıya? Hep orıya disenize... Di heydi buyrun gidek...

3 cü adam — Demek siz de oraya?

1 ci adam — Biz de orıya. Höriyeti seçincek gitmemek olmaz. Höriyet işi, heç bi başha işe benzemez. Yardım itmek gayri boynumuza vâcip oldu efendi.

3 cü adam — Gazeteler yazdı, okudunuz mu? Bu gelenlerden bir kadın, ben selbes çalışacağım, bana vesika verin, demiş. Acaba doğru mu?

2 ci adam — Bizi enteresan etmez. Bizimle hiç bi ilgiliği yok.

3 cü adam — Ben taa Bilecik'ten geliyorum.

2 ci adam — Yardım için mi?

3 cü adam — Öyle sayılır. Beni beşer, beni âdem oğluna her daim yardım elini uzatmalı. Öyle dii mi?

1 ci adam — Öyleeee... Höriyet can gurban gardaş. Höriyet didiler mi ölürüm. Bizim Hırşit Bey, bu höriyetlerini seçenlerden birine eyilik edincek, be nim ondan geri galmam olu mu?

3 cü adam — Bizim arkadaşlardan biri hemen nışanlanmış.

1 ci adam — Oh oh, çoh gozel. Garısı nışan yaptığını duymamış mı?

3 cü adam — Ne karısı yahu? Herif nişanlandı diyorum. Karısı olsa nışanlanabilir mi?

1 ci adam — Canım, bu bizim âdetlermiiz çoh kotü. Nikaâh işi başha nışan işi başha... Bekârlık sultanlık bilâder. İnsan bekâr ossa, şo höriyeti seçenlerinen yardım ossun deyi nışanlan nışanlan gitsin.

2 ci adam — Benim niyetim de öyle. Bakalım eğer güzel bir sarışın bulursam... Ama bi şartım var. Kabul ederse ne âlâ...

3 cü adam — Sormak ayıp olmasın, şartınız nedir?

2 ci adam — Şartım, müslüman olması.

3 cü adam — Bal gibi kabul eder de oynar bile. Kadının müs lümanlığından ne olacak? Sünnetçi baltayla üstüne yürüyecek değil ya... Bak, erkekler için müslümanlık zor. Hele bu yaştan sonra...

1 ci adam — Canım, heç gabul itmez mi gardaşım, bu zamanda irkek nirde?

3 cü adam — Vallahi doğru. Bizim komşu Zübeydânımların Allah vermesin, tam altı tane kızları var. Kaç senedir koca diye Allah Allah diyorlar.

1 ci adam — Dimez mi gardaşım? İrkek gısmı gara borsaya bindi. Bu zamanda yirmi gıram, elli gıram gayfe bilem bulunuyo da, irkeğin dirhemi yoh. Gazataya «yirmisinden yoharı olmayan işde gullanmaya mâsus gızlar ilâzım» deyi bi ilân virdim de, amanınğ İstanbul'un tüm garıları gızları başıma üştü be... Esmer mi isteng, sarışın mı, pambıh gibi biyaz mı, gumral mı? Gısası var, uzunu var, tombalağı var, çirozu var, şişgosu var... Goynün hangisini çekerse.

2 ci adam — Öyleyse daha burada ne diye işçi arıyorsunuz?

1 ci adam — Emme yaptın bilâder. Ayıbettin şincik. Biz burıya yardım deyi geldik. Yirli garıynan ecnebiye garısı bi olur mu? Bu ecnebiye milletinin garısı her bi dayim sırım gibi oluyo. Bizim garılar bi kerem doğurttun mu, gayri galdır at. Tüm cıvataları gevşiyo, garı laçga oluyo. Bu bizim yirli garılar gocayı gorince tulum gibi şişiyo.

3 cü adam — Yoo... Affetmişsin sen onu. Bizde de ne kadınlar, kızlar var şimdi.

1 ci adam — Töbee.. Biz yoh mu didik? Şincik her bi şiy var. Ben eski zamanı söylüyorum. Şincik gunden gune ilerlediğimizden gızlar da gozelleşiyor ca nım. Egonomik gıriz olduğundan garılar çiroza döndü. Yarıntesi gün bi galhınma olur, yirli garılar bi rahata gavuştu mu, vallaha fıçı gibi şişer.

2 ci adam — Pek öyle değil. Siz hiç Şişli'ye, Nişantaşı'na, Maçka'ya gitmediniz mi? Oralara gidin de bakın. Velespit kızlar var maşallah..

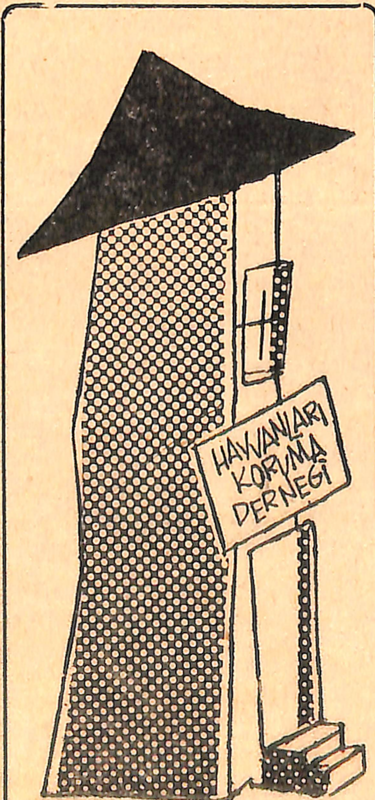
1 ci adam — Estağfurallah... Benim Şişliye mişliye sözüm yok. Orada var olmasına var emme, sana bana ordan garı düşer mi? Dili gubat deyi beni bi beğenen mi var? Ecnebiye garısı, gurban olıyım, dil bilmez, köy bilmez. Arhadaş, garı dediğin heç bi lâf gonuşmıyacak.

3 cü adam — Şimdilerde her bi şiy ilerledi. Git plâjlara da gözün dönsün. Bak bakalım, bizimkilerin ecnebi kadınlardan farkı var mı?

1 ci adam — Allah Allah... Ecnebiye milletiynen temasımız arttı gardaşım. Herkeş birbirine benzemeye mecbur.

2 ci adam — Yâni sen ne demeğe getiriyorsun. Açık konuş arkadaş. Bizim kadınlar onlardan aşağı mı?

1 ci adam — Töbe de. O na-





Kamyon faresi yine kaçtı.. Gazeteler)

sıl lâf... Bi duyan ossa bedâveden başımız derde girer canım. Estağfurullâh.

3 cü adam — Ama senin sözün o demeğe geliyor. Yahu sen ne diyorsun? Yabancı erkek artistler gelince bizim gazeteciler, kadınlarımızı nasıl buldunuz, diye soruyorlar da, hepsi de ağızlarının suları akarak «maşallah...» diyor bir daha demiyorlar.

1 ci adam — Canım o iş başha bu iş başha... Nezâket işi. Bi kerem kendüsünden sorulmuş, elin herüfü, sizin garılar beş para itmez mi desin...

3 cü adam — Ne münasebet. Güzellik müsabakalarında bizimkiler hep dünya şampiyonu oluyorlar da, kraliçe ilân ediliyorlar. Hem de en şeyleri... Öbürleri bir girse, namussuzum cüri heyetinin nefesi kesilir be. Bizde güzel var ki, deniz kızı kaç para eder...

2 ci adam — Yoo hemşerim... Sen düpedüz bize ş'aapıyorsun.

1 ci adam — Heç bi ş'aaptığım da yoh. Bizim yirli garılar gozelidi de, ne demiye burıya ecnebiye garısı seçmeye geldiniz?

2 ci adam — Amma yaptın. Bunlar höriyeti seçmiş be... İnsan elinden geleni geri koymayacak.

3 cü adam — Komşunun tavuğu komşuya kaz görünürmüş.

1 ci adam — Ağnadım. Orası öyle... Siz de beni tüm höriyet düşmanı bellediniz. Biz hep höriyet gardaşıyık.

4 cü adam — Affedersiniz beyler, misafirhaneye nerden gidilir?

2 ci adam — Biz de oraya gidiyoruz.

4 cü adam — Hep oraya demek... Yazıhaneye bir daktilo kız lâzım oldu da...

5 ci adam — Misafirhaneye buradan mı gidiliyor?

3 cü adam — Buradan beyim. Hep oraya gidiyoruz.

1 ci adam — Arhadaşlar, bu üçüncü gafilede höriyetini seçen gaç kişi varımış?

4 cü adam — Seksen... Kırk beşi erkek, on çocuk, gerisi kadın.

1 ci adam — İrkeklerinen çocukları çıhar bi galem, geriye ne galıyo?

2 ci adam — Yirmi beş kadın.

1 ci adam — Ayağımızı tez dutalım. Arhadan sürüynen herüf geliyo. Bu yirmi beş gadın, yardım etmeğe kime yiter? Vallâha eyülük etmeye guyruğa girsek sıra gelmez.

5 ci adam — Yirmi beş kadın ama hepsini sayma. Gazete hepsinin şeklini şemalini, ölçüsünü, ağırlığını, künyesini yazdı. Kadınların onu ihtiyar, beşi de evliymiş.

1 ci adam — Heyvah... Gordün mü işi?

2 ci adam — Gazetede birinin resmi çıktı, bomba namussuzum. Ona bir çift lâfım var.



Kadın — Tuhaf şey, şu şapka on beş gün başımda durdu da kimse bakmadı, şimdi herkesin gözü onda!.

1 ci adam — Geç oğlum, bom ba sana bana galmaz. Onu mörebbiye deyi biri gapmıştır.

4 cü adam — Gazete öbürlerini yazmıyor mu?

5 ci adam — Amnğ bilâder, hepisinin kunyesi var mı? Ohu şunu Allâsen...

5 ci adam — Margarit... 21 yaşında. Sarışın, yeşil gözlü. Boy, bir altmış sekiz, kilosu elli dokuz.

1 ci adam — Bunun ölçüsü muvafıg.

5 ci adam — Janet... 28 yaşında.

1 ci adam ? Geç onu, garta gaçmış.

5 ci adam — Liza... Evli.

1 ci adam — Geç onu.

5 ci adam — Kocası orada kalmış.

1 ci adam — Bah bu eyi, beğendim. İrengi neymiş?

5 ci adam — Esmer.

1 ci adam — Tüh... Vara sarışın olaydı.

6 cı adam — Misafirhaneye nerden gideceğiz?

2 ci adam — İşte burası, geldik.

1 ci adam — Üüüü... Emme galaba be...

4 cü adam — Herkes erkenden gelmiş.

4 cü adam — Herkes erkenden gelmiş.

5 ci adam — Bizim yolumuz uzak beyim.

1 ci adam — Bunlar burda zabahlamış besbelli. Millet açıhgoz.

2 ci adam — Bahçedekiler mi?

6 cı adam — Çoğu içerde.

4 cü adam — Dışarı çıksalar da görsek.

3 cü adam — Defile mi bu kradeşim.

5 ci adam — Vay anasını... Şu çamaşır asan kıza bak. Tam daktiloluk.

2 ci adam — Mürebbiyeliğe de gelir.

1 ci adam — Her bi işe gelir canım. Maşallahı var.

6 cı adam — Onu çoktan angace etmişlerdir.

1 ci adam — Şu goca garılar ne demiye höriyeti seçer, ağnamam. Onların höriyetinden n'olur canım... Ya şu herüfler n'öriyo? Bunlar höriyet uğruna kendü melmekâtlarında dövüşmeli...

5 ci adam — Çocukları getirmek te mânasız.

2 ci adam — Benim bildiğim evli bir kadın, kocasının yanı başından ayrılmamalı.

1 ci adam — Yoh gardaşım, töbe bize yardım sırası gelmez. Millet dolmuş.

3 cü adam — Tuh, geç kaldık.

5 ci adam — Başka kafileler de gelecek.

1 ci adam — Öteki gafile aşep ne zaman ki?

3 cü adam — İki gün sonra...

1 ci adam — Dördüncü gafileye galdıh, gordün mü işi...

Meşhedi ile devr_i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talû



— 21 —

— Eyvallah! Ben (Oystr-kokteyl) içiyorum. Bir tane alayım.

— Nedir bu (Oystr-kokteyl)?

— Efendim, hem içkidir, hem da gıda. Oystr, malûmuâliniz bir deniz mahlûkudur. Zannım, Türkiyede istiridye diyorlar. Viski, konyak, cincibir, amer karıştırıyorlar, bir da istiridya beraber. Bigayet lâtif içki olur. Çok seviyorum.

Bu tarif, gayri ihtiyarî yüzlerimizin buruşmasına sebep oldu. Herifin midesizliği bizim gönlümüzü bulandırdı. Mamafih, nezaket icabı, kendimizi zorlıyarak, arzusunu yerine getirdik ve tabiatsız bilgin lezzetli bir iksir içer gibi dudaklarını şapırdata şapırdata istiridyeli kokteylini ziftlendikten sonra, bizimle konuşmağa devam etti.

Onda sekizi sayılı zırzoplardan olmak üzere bir hayli Türk tanıyordu. Zaten sözlerinden anlaşılıyordu ki, kendisi de tam akıllı değildi. Meselâ çocukluğumuzda söylediğimiz ne kadar mânasız tekerleme varsa, hepsini bellemişti. Böyle yaşlı başlı, koskoca Üniversite profesörünün ağzından dökülen:

— Eveleme, develeme, deve kuşu kovalama... Yahut, Ammeye çıktım heceden, ezberledim geceden... Üşüdüm, üşüdüm ,dağdan elma düşürdüm. Gıbi tekerlemeleri işitmek Mrs. Folspit'in aklından ve hele bunun ahşap kısmının tamamlığından insanı şüpheye düşürüyordu.

— Bunları ne diye ezberlediniz, Msr? diye sordum.

— Ah efendim; dedi, bunların folklor noktai nazarinda ne çok buyuk ehemmiyeti var. Rahmetli Mrs. (Kip)in bir adet takdirnamesine nail olmuş bir kitabim var, yakinda bastırıyorum, zatiâlinize işallahi rahman takdim ederim de manzurunuz olur. (Türkiye Mahalle Edebiyatı) namındaki bu kitapta böyle altı yüz tane tekerleme var.

— Maşallah, tebrik ederim!

— Estağfurullah efendim! Musade buyurulursa daha bir kokteyl alayım.

— Hay, hay! Afiyet olsun.

Ben, başımı öteye çevirdim .Msr. Folspit cenapları bir istiridyeli herze daha yuttu. Sonra bizim hüviyetlerimizi öğrenmek istedi.

— Zatıâlinizi, kim olduklarını sorayım?

— Efendim, bendeniz müstağribim.

— Lebbeyk? Anlamadım. İzah buyurulur mu? Lütfen.

— Müstağrip, müsteşrik tâbirinin garp için kullanılan mukabilidir. Sizler nasıl ki, doğuyu garibeler diyarı olarak tanır. Onu incelemeyi, öğrenmeyi bir ilim sayar, o ilimde mütehassıs geçinirseniz, biz de (oryantalizm) yerine (oksidantalizm) diye yeni bir meslek icat ettik, sizleri tetkik ediyoruz. Ve bendeniz en mütehassıs bir oksidantalist, yani müstağrip olmak sıfatile diyebilirim ki, sizde gördüğüm gariplik1erin yanında, bizimkiler sönük kalır. Meselâ demindenberi sayıp döktüğünüz tekerlemelerle (Loit Corc) un parlâmentoda söylediği bazı nutukları mukayese ediniz: Aralarında hiç bir fark göremezsiniz. Hepsi de mâna ve ilham bakımından, birbirinin aynıdır. Ve insanların arada sırada duyduğu saçmalamak ihtiyacından doğmuştur, şimdi incelemelerimi bitirmek üzereyim. İstanbula dönüşümde, Üniversitenize takdim edeceğim etraflı raporun bir kopyesini size gönderirim. (Garbta Siyasî Yaveler) den bir hayli topladım. Gayet meraklı bir kitap meydana geldi.

Sayın profesör, ağzını açmış beni dinliyordu. Önümdeki kadehten bir nefes daha çekip, devam ettim:

— Evet, mister... Böyle! Biz Şarklılar sizden hiç bir noktada geri kalmak istemiyoruz. Hattâ bazı işlerde sizden ileri gideceğiz. Şimdiye kadar siz bizi enayi yerine koydunuz, dilediğiniz gibi kü çümsediniz. Merak veren hayvanlar gibi, bizim halimizi tetkik için memleketlerimize heyetler gönderdiniz. Bazan gördüğünüz bir tek hakikate bin tane de yalan katarak hemşehrilerinize Türk'ü, bor antika olarak tanıttınız. Öyle bir hale geldi ki, herhangi birimiz Paris'te, Londra'da, New York'ta milliyetimizi söyler söylemez, başımıza merakla bir sürü halk toplanır oldu. Alaska tilkisi, yahut Sibirya kurtu gibi her birimizi ayrı tetkik ediyorlardı. Ağzımızı açıp da bir söz söyledin mi:

— Ay, insan gibi konuşuyor!

Diye şaşıp kalanlar oldu. Bereket versin ki, çabuk silkindik, yaptıklarınız gözümüzü açtı. Bizim kendimizin de adam olduğumuzu, hem de sizlerden çok kabiliyetli adamlar olduğumuzu anladık. Şimdi de size anlatmak istiyoruz. Bugün medenî milletlerle aramızda bir tek fark kalmış ise, emin olun, o da bizim lehimizdedir.

Mister Folspit, sözlerimin doğruluğunu ingilizce:

— Çok doğru!

Diyerek tasdik etti. Biraz dinlenmek üzere sustuğum zaman kulağıma hafif bir horlama sesi geldi. Dönüp yanıma baktım. Meşhedi kendinden geçmişti. Elimle kolunu dürttüm:

— Hiş... Meşhedi! Azizim.. uyan!

Gözlerinin tekini araladı, baktı. Besbelli görmekte olduğu rüyayı uyandığı halde takip ediyordu. Elini ileriye doğru atıp İngiliz'in yanağını yakaladı ve:

— Ah, can men!.. dedi, özün için ölirem.

Bu hareketten, işin içyüzünü bilmeyen Mister Folspit fena halde kuşkulanarak geriye çekildi ve:

— Ooh, shoking!.. A Shaue! (*)

Diye bağırdı. Bu feryat üzerine büsbütün uyanan Meşhedi Cafer, rüyasına giren Elian hanımın yerinde saçlı sakallı İngilizi görünce hiddetlendi, sövüp saymağa başladı.

Mister Folspit ırkına mahsus soğukkanlılıkla bu küfürlere karşı göğüs gerdi ve Meşhedi bitirince, sanki küfredilen kendi değilmiş gibi sordu:

— Zatı âliyeniz İranlı mı?

— Beli! Eyranlıyem. Niye prestiş eylersen?..

— Memleketinizi, dilinizi, edebiyatınızı çok mütalâa ettim. Hup farisidanım.

— Özün hansi millettensen?

— İngilizim.

Aralarındaki bu konuşma doğru dürüst başladığı halde, birdenbire Meşhedi sapıttı. Biz lâkırdıya dalmışken, o, gönlündeki hicranı bastırmak için cin kokteylleri üstüste midesine indirmiş, bulut gibi sarhoş olmuştu. Mister Folspit'e keder dolu bir bakışla baktı.

— Özüme haber ver... Elyan hanım hardadi? dedi.

Tabiî karşısındaki hiç bir cevap vermedi araya ben girdim.

— Azizim Mister cenapları! Size İranın en büyük şairlerinden Cafer Han Meşhedi'yi takdim ederim. Siz ki Şark edebiyatına meraklı olduğunuzu söylüyorsunuz, bu zatı mutlaka tanımalısınız. Hiç eserlerinden birini kördünüz mü?

— Hayır...

— O halde ben size onun en son şaheseri olan Elyan ile Meşhedi'den bir iki parça okuyayım da bakın.

— Elyan ile Meşhedi mi dediniz?

— Evet, Leylâ ve Mecnun gibi...

(Devamı var)

(*) Oh!.. Ayıp, ayıp!..

1957 YILI
İKRAMİYE PLANI
3 MİLYON
275.000 Lira
TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

Güzel Fıkra MÜSABAKASI



Maske

Maskeli baloda tanışmıştılar. İkisi de biraz çakır keyifti. Dans ederken yanak yanağa geldiler. Balkonda öpüştüler...

Sabaha karşı, genç kız yalvardı:

— Birbirimizi tanımamız lâzım artık... Haydi, maskelerimizi çıkaralım...

Delikanlı, patlak gözleri biraz daha büyümüş, kocaman ağzı biraz daha açılmış, burun delikleri biraz daha kabarmış mırıldandı:

— Maskelerimizi mi?.. Benim yüzümde maske yok ki!..

Bir çığlık duyuldu. Koşuştular: Genç kız düşüp bayılmıştı!

VEFA KOÇER
Ordu Donatım Yedeksubay okulu,
yaka No. 212
Dışkapı - ANKARA



Ya kazıklasalardı?

Tesadüfen kiliseye giren bir bektaşi babası, durmadan istavruz çıkaran hıristiyan papazını bir müddet seyrettikten sonra, kiliseden çıkarken sordu:

— Durmadan tekrar ettiğiniz bu işaretin mânası nedir?

— İsa çarmıha gerilerek öldürüldüğü için onun bu halini anmak için... Deyince bektaşi babası bir müddet düşündükten sonra gülümsedi:

— Doğrusu çok talihli adamlarsınız vesselâm.

— Neden?

— Düşünsenize bir kere. Ya İsayı çarmıha germeyip, kazıklasalardı ne olacaktı hepinizin hali?...

Mehmet KÖSEOĞLU
Vali evi karşısında
Serbest muhasip — Denizli



Vaızdan sonra...

Müthiş hasisti. Fakat içkiye bayılırdı. Bir pazar günü kilisede papaz sadakaya dair vaaz vermiş, İncil'den şu süreyi okumuştur:

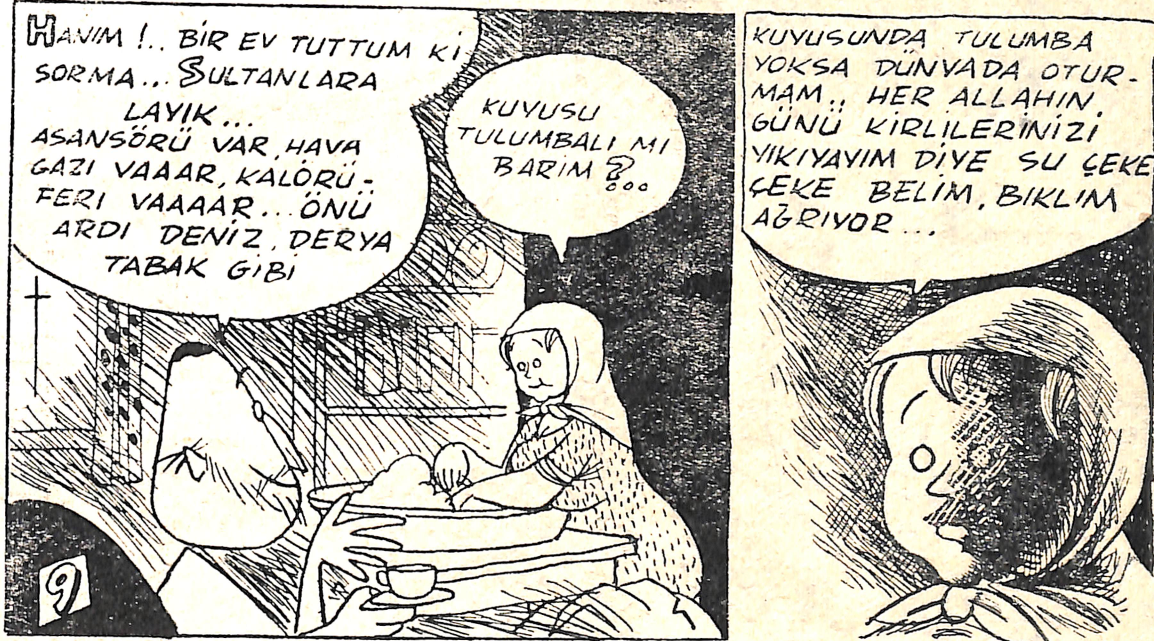
«Allah rızası için vereceğiniz her şeyin yüz mislini Allah size verecektir.»

Eve döner dönmez, hizmetçi kadına seslendi:

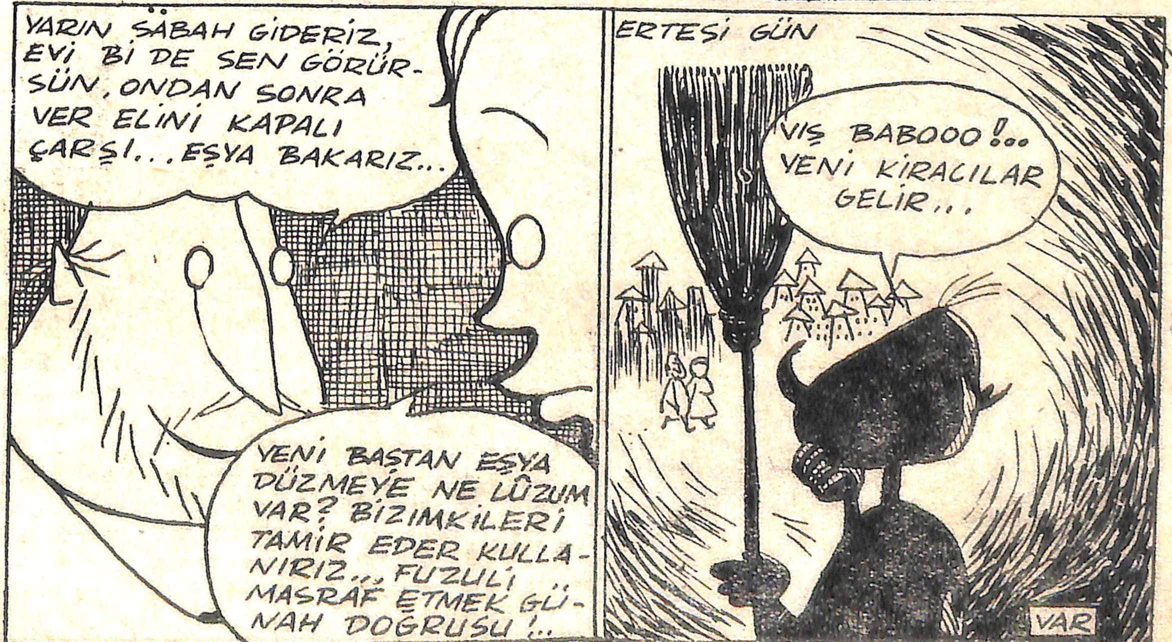
— Bana bak bundan sonra sadaka istemeğe gelen dilencilere bir bardak şarap ver.

Yıldız TURAN
Yenişehir Çamlık ma. No: 504/2
Karabük

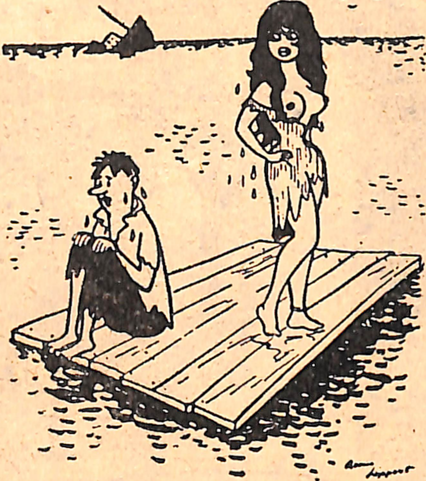




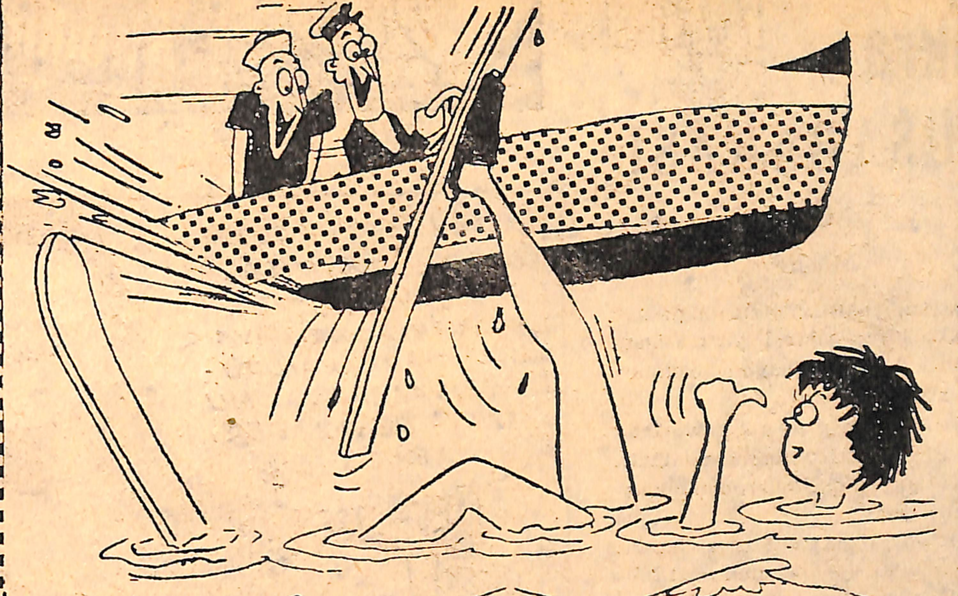




Deniz karikatürleri



-HAY AKSİ ŞEYTAN, ESMERLERDEN DE HİÇ HOŞLANMAM!..



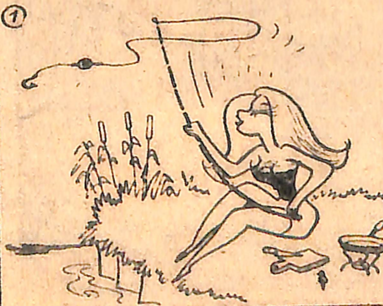
DENİZDE OTOSTOP!..



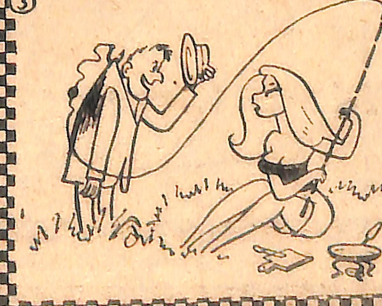
-SENİ HİÇ UNUTMAYACAĞIM SEVGİLİM!..



- NASIL DOKTOR, BİR FARK VARMI?
- EVET... SARI SAÇ, YANIK TEN SİZE DAHA ÇOK YAKIŞMIŞ!











Hakiki

ÇOBAN

LOSYONU

Tualetiniz için hoş kokulu yüksek kaliteli bir losyondur.

ÇOBAN LOSYONU eski bir şöhrete haizdir.

İkramiyeli grup mevduatı

%25

mutlak isabet!

- Ömür boyunca aylık irat
- 30.000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 200.000 liralık para ikramiyesi
- Ayrıca umumi keşidelere iştirak hakkı

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Bir istikbal temin eder.



TÜRK TİCARET BANKASI

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine %50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.



1957

İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV ve APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KURA NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Akbaba



Erkek — Maşallah, bu yaz mayon ne kadar büyümüş!..